

[Skatteministeren]

skat på 50 pct. Herved undgås det, at der opstår restancer på dette område, ligesom skatteyderne ikke behøver at foretage efterbetaling af skatten.

Endelig indeholder lovforslaget en indførelse af bundgrænser for opkrævning og udbetaling af beløb, ligesom der fastsættes en regel om ratestørrelser.

Det nævnes i lovforslaget, at der vil blive udsendt en ændring af kildeskattebekendtgørelsen, hvorefter stipendier fra Statens Uddannelsesstøtte omlægges fra B-indkomst til A-indkomst.

Lovforslaget vil betyde lettelser for skatteadministrationen. Forhøjelsen af indregningsgrænsen vil i sig selv medføre, at ca. 38.000 inddrivelsessager undgås svarende til ca. 12 pct. af samtlige sager.

Forslaget vil indebære nogle administrative omkostninger til omlægning og udvikling af systemerne. Hertil kommer en mindre forhøjelse af driftsbudgettet i en overgangsperiode.

Provenumæssigt vil forhøjelsen af indregningsgrænsen betyde, at en del af indbetalingerne af restskat vil blive udskudt. Det vil give staten et likviditetstab for indkomståret 1990. Til gengæld vil indeholdelsesordningen i særlig indkomst give en vis likviditetsgevinst, og forhøjelsen af procenttillægget ved restskat vil give en provenugevinst. På lidt længere sigt må der ventes et mindsket skattetab som følge af, at der opstår færre restancer på kildeskatten.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Jeg tillader mig herved for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om inddrivelse af det offentliges tilgodehavender. (Udpantningsret).

(Lovforslag nr. L 221).

Efter de gældende regler inddrives en del af restancerne til det offentlige af de kommunale pantefogder og en anden del af fogedretterne. Dette indebærer, at skyldnere, der er i restance med flere forskellige ydelser til det offentlige, jævnligt må tilsiges til at møde ved flere forskellige instanser for at afgive forklaring om deres økonomiske forhold. Dette kan virke urimelig bureaukratisk og er desuden ressourcekrævende.

På den baggrund har en arbejdsgruppe med repræsentanter fra bl.a. de kommunale pantefogder foreslået, at en række offentlige tilgodehavender overføres til inddrivelse hos de kommunale pantefogder.

Lovforslaget går ud på at tillægge nogle af disse tilgodehavender udpantningsret, hvorefter de krav, der inddrives af kommunerne, vil være omfattet af de kommunale pantefogders kompetence, og de øvrige krav vil kunne overføres administrativt til de kommunale pantefogder.

Lovforslaget indeholder desuden enkelte redaktionelle ændringer af retsafgiftsloven.

Lovforslaget er et led i bestræbelserne på at effektivisere inddrivelsen af det offentliges tilgodehavender og vil medføre en vis mindre lettelse for fogedretterne.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre:

Spm. nr. S 629

1) Til udenrigsministeren af:

Erik B. Smith (S):

»Vil udenrigsministeren nærmere uddybe sin påstand til den tjekkiske udenrigsminister, Jaromir Johanes, om, at den store arbejdsløshed i Danmark har sammenhæng med den efter ministerens opfattelse meget høje arbejdsløshedsunderstøttelse?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge Politiken den 1. marts 1989 har udenrigsministeren som en følge af ministerens angreb på Tjekkoslovakiets brud på menneskerettighedsaftalen måttet forklare/forsvare bl.a. den meget store arbejdsløshed i Danmark.

Udenrigsministeren svarede, at der er en sammenhæng mellem arbejdsløsheden og dagpengesatsen, der efter ministerens opfattelse typisk ligger på et beløb, der svarer til 300 dollars om ugen.

Ifølge det oplyste skulle denne dagpengesats have gjort et vist indtryk på den tjekkiske udenrigsminister.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

I forrige uge var jeg på officielt besøg i Tjekkoslaviet, og i de samtaler, jeg havde med bl.a. min tjekkiske kollega, udenrigsminister Johannes, kom jeg med nogle formelle protester fra den danske regering imod, hvad vi opfattede som krænkelse af menneskerettighederne i Tjekkoslaviet, specielt behandlingen af demonstranter i Prag og fængslingen af forfatteren Havel og et par andre, og jeg henviste til, at denne protest var afleveret inden for rammerne af den aftale, der er lavet i Wien mellem Øst og Vest, og som bl.a. tilrettelægger en mekanisme for, hvordan man kan diskutere disse spørgsmål.

Min kollega gik ind i en dialog, og det synes jeg er meget glædeligt. Vi har jo tidligere tit, når vi har rejst den slags spørgsmål, bare hørt, at det var indre anliggender. Men han accepterede altså den nye mekanisme, der er vedtaget, og vi fik en dialog.

Han afviste mine påstande, vi fik diskuteret det, og så sagde han, at han i øvrigt også havde noget at klage over i Danmark, hvor han bl.a. ville pege på, at han opfattede den store danske arbejdsløshed – og han nævnte et tal på 9 pct. – som en krænkelse af menneskerettighederne i Danmark. Jeg sagde, at jeg da også gerne ville gå ind i en dialog med ham om det spørgsmål, fordi det ligger fuldstændig inden for rammerne, at man skal kunne rejse den slags spørgsmål over for hinanden og diskutere dem. Det er i øvrigt noget, vi også tidligere har oplevet: Når vi taler om menneskerettigheder, får vi økonomiske rettigheder i stedet.

Derpå sagde jeg til ham, at han nu ikke skulle hænge sig i det tal, for det første fordi arbejdsløse behandles noget anderledes i Danmark end de fleste andre steder, idet vi nok har verdens mest gunstige arbejdsløshedsforsikrings-system set fra de arbejdsløses side, såvel hvad angår satser, som hvad angår den tid, hvori man kan modtage understøttelsen. Og, sagde jeg til ham – og det tror jeg er det, der har foranlediget spørgsmålet – man skal også være opmærksom på, at man for at kunne modtage den understøttelse skal være tilsluttet arbejdsmarkedet. Derfor vil der være mange, som er tilsluttet arbejdsmarkedet på grund af den høje understøttelse, og derfor vil man se tal for arbejdsløshed, der er høje, samtidig med at man oplever det såkaldte paradoksproblem, hvor det kan være vanskeligt at besætte stillinger.

Den forklaring tog han til efterretning.

Erik B. Smith (S):

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for hans lange forklaring, og jeg vil indlede med at sige, at jeg er meget tilfreds med, at den danske udenrigsminister påtaler krænkelse af menneskerettigheder, når han kommer på besøg i andre lande og således altså også – som her – i Tjekkoslaviet.

Jeg synes imidlertid, at ministerens mange ord dækker over noget, som jeg i alt fald gerne vil have præciseret, enten fordi jeg ikke har forstået det korrekt, eller fordi jeg netop har forstået det korrekt. Sådan som referatet fremtræder i Politiken den 1. marts 1989, siger ministeren netop som svar på den tjekkoslovakiske udenrigsministers bemærkninger om arbejdsløsheden: Jeg svarede bl.a., at arbejdsløsheden har sammenhæng med den meget høje arbejdsløshedsunderstøttelse i Danmark, som jeg nævnte typisk lå på et beløb svarende til 300 dollars om ugen.

Rent bortset fra, at de 300 dollars om ugen må have gjort et stort indtryk, hvis man tror, det er købekraften, det drejer sig om, får man unægtelig det indtryk af udenrigsministerens svar, at han mener, der er arbejdsløse i Danmark, fordi de får en meget høj arbejdsløshedsunderstøttelse, og det vil jeg gerne have enten afkræftet eller bekræftet af ministeren.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Som hr. Erik B. Smith har hørt af mit svar her, er en af de mange forklaringer, der er givet, ganske rigtigt den, at der da utvivlsomt er mennesker, som er tilmeldt arbejdsmarkedet og optræder som arbejdsløse i statistikken på grund af et system, der er det mest generøse i hele verden. Det tror jeg da ikke hr. Erik B. Smith vil afvise, for det er en almindeligt kendt sag. Det er én blandt mange ting.

At man så i Politikens referat har hæftet sig ved det frem for så mange andre ting, kan jeg da ikke gøre for, havde jeg nær sagt. Jeg mener i øvrigt, Politikens referat er helt korrekt, selv om de andre ting da også hører med.

Men mon hr. Erik B. Smith virkelig vil benægte, at der også er mennesker, der er tilmeldt arbejdsmarkedet måske uden reelt at være interesserede i at kunne tage imod arbejdstilbud, og at det da netop hænger sammen med det me-

[Udenrigsministeren]

get generøse system? Hvis hr. Erik B. Smith vil benægte det, tror jeg, han er den eneste her i landet, der vil gøre det.

Erik B. Smith (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for åbenhjertigheden i hans svar. Det er ingen hemmelighed, heller ikke for udenrigsministeren, at man for at få dagpenge efter arbejdsløshedslovens regler skal være tilmeldt arbejdsformidlingen, og at man skal tage anvist arbejde; ellers får man karantæne.

Hvis udenrigsministeren har den opfattelse, at det ikke er tilfældet, synes jeg, udenrigsministeren skal tale med arbejdsministeren, for så er den gældende lovgivning ikke overholdt. Og jeg synes, det er mildt sagt upassende, at en dansk udenrigsminister i et fremmed land taler om interne forhold, som han tilsyneladende mener er ensbetydende med, at man ikke overholder gældende dansk ret. Jeg mener, det er en fuldkommen urimelig mistænkeliggørelse af arbejdsløse.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Nu var der godt nok ikke noget spørgsmål i hr. Erik B. Smiths sidste indlæg, og jeg vil derfor bare stilfærdigt minde ham om helheden i det svar, som jeg gav oprindeligt, og dermed helheden i det svar, jeg under henvisning til Wienslutdokumentet skulle give, når spørgsmålet blev rejst. Det ville have været uhæderligt af mig, hvis jeg havde undladt at oplyse over for min tjekkiske kollega, at en del af den store statistiske arbejdsløshed i Danmark selvfølgelig skyldes, at vi har et så generøst understøttelsessystem, som vi har.

Selvfølgelig er det situationen, og det har hr. Erik B. Smith jo heller ikke afvist.

Hjortnæs (S):

Måske kan udenrigsministeren sige noget om, hvor stort det problem er efter ministerens opfattelse. Jeg forventer ikke, at ministeren kan angive det inden for en fejlmargen på få hundrede, men jeg må opfatte ministerens svar derhen, at det er ministerens opfattelse, at der er mange tusinde danskere, der er tilmeldt arbejdsløsheds-kassesystemet uden reelt at være arbejdssøgende. Og jeg synes nok, at ministeren skylder os en forklaring på, hvor stort ministeren mener dette problem er. Er det hundrede

tusinde, er det to hundrede tusinde, eller hvor ligger tallet efter ministerens opfattelse?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg kan forstå, at hr. Hjortnæs ikke tager diskussionen lige så alvorligt, som hr. Erik B. Smith gør; det tyder hans spørgsmål på.

Men hvis man vil have en indikation af svaret på det spørgsmål, hr. Hjortnæs i sin kalkunjægeregenskab stiller, kan man passende slå den statistik op, som findes over ubesatte stillinger. Den siger noget dels om det problem, vi diskuterer her, dels om den stivhed, der beklageligvis eksisterer på arbejdsmarkedet til trods for det generøse understøttelsessystem.

Hjortnæs (S):

Ifølge jagtloven eksisterer kalkunjægere ikke, men derimod eksisterer fasanjægere, og det, der jo er ret typisk for den nuværende regerings medlemmer, er, at de næsten daglig sender fasaner op i luften, som de omkringstående jægere har travlt med at skyde ned.

Jeg mener stadig, at ministeren skylder os et mere præcist svar. Hvis ministeren vil henvise til statistikker, går jeg ud fra, at ministeren også har orienteret sig grundigt, inden han møder op her i folketings-salen for at svare på det spørgsmål, hr. Erik B. Smith har stillet, og derfor også har en klar fornemmelse af, hvilken størrelsesorden dette problem har. Derfor gentager jeg mit spørgsmål: Er det hundrede tusinde, er det to hundrede tusinde, eller hvor ligger det?

Formanden:

Ud fra spørgsmålets formulering er det vanskeligt at se, hvordan man kan bevæge sig ind i jagtloven.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Nej, det forstår jeg, hr. formand, men da hr. Hjortnæs ikke desto mindre afslører en for en ivrig jæger fatal mangel på kendskab til jagtloven, håber jeg, det alligevel er tilladt at minde ham om, at når kalkuner ikke udtrykkeligt er nævnt i jagtloven, indebærer det, at der ikke er nogen fredningstid for kalkuner, og det mærker jeg også.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 663

2) Til *sundhedsministeren* af:

Baadsgaard (S):

»Vil ministeren sikre, at sygehusenes indkøb af medicin og lignende sker på den mest økonomiske og rationelle måde?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge Amtsavisen i Randers den 1. marts er det ikke muligt for f.eks. Grenå Sygehus at købe infusionsvæske på Århus Kommunehospital, hvor den produceres. Det er pålagt sygehuse at købe hos det lokale apotek, der køber hos en grossist, der har købt infusionsvæsken hos et af amtets sygehuse. Dette påfører sygehusvæsenet øget administration og større udgifter.

Det må være et oplagt emne for afbureaukratisering at ændre disse forhold, og det må være i regeringens interesse, at amtskommunerne forvalter offentlige midler bedst muligt.

Baadsgaard (S):

Baggrunden for mit spørgsmål er den ejendommelighed, som har givet anledning til nogen forundring eller utilfredshed i bl.a. Århus Amt, at når Århus Amts Sygehus i Grenå skal købe en såkaldt infusionsvæske, skal det købe den hos en apoteker, der har købt den hos en grossist, der har købt den hos Århus Kommunehospital, som også ejes af Århus Amt; så kan man jo sige, at man har været grundigt omkring alle leddene.

Nu ved vi jo, at vi har en regering, der er meget optaget af afbureaukratisering, og regeringen vil vel også sige om sig selv, at den er meget optaget af, at det offentlices virksomhed skal drives økonomisk rationelt. Derfor mit spørgsmål til sundhedsministeren, om hun finder denne form for handelsvirksomhed rationel.

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Ikke desto mindre er det sådan, at det følger af den gældende apotekerlov, som også Socialdemokraterne stemte for. Forudsætningen dér er, at man skal søge at opretholde et apotekervæsen, der sikrer service og fagligt niveau, og som dækker landet, og deraf følger, at der ikke er nogen fri mulighed for at oprette sygehusapoteker, ligesom der for så vidt heller ikke er

nogen fri mulighed for salg af sygehusapotekets ydelser. Der er altså nogle begrænsninger.

Jeg synes, jeg skylder at gøre opmærksom på, at baggrunden netop er, at man ønsker at have et forsyningsmæssigt og fagligt grundlag for medicinbetjening af befolkningen i det hele taget.

Men jeg synes også, der er grund til at sige, at det er vigtigt, at amterne på nogle områder kunne opnå nogle besparelser, hvis man lavede flere sygehusapoteker, og hvis man udvidede sygehusapotekernes mulighed for salg af ydelser, men man skal være opmærksom på, at dette kun ville være en besparelse set isoleret med amtets øjne, for det ville betyde, at man tilsvarende økonomisk ville udhule det, der i øvrigt skulle ligge i apotekervæsenet. Tingene hænger altså sammen, og det vil sige, at den samfundsmæssige besparelse ikke ville have samme niveau som den amtskommunale besparelse.

Alt dette betyder, at man ved vurderingen af oprettelse af sygehusapoteker og af sygehusapotekernes virksomhed skal være opmærksom på, at der lovgivningsmæssigt altså er pålagt mig nogle ret snævre rammer. Men jeg synes, der er grund til til slut at gøre opmærksom på, at apotekervæsenet i det hele taget er med i regeringens afbureaukratiseringsplan, og at vi netop er ved at vurdere, i hvilket omfang det vil være muligt at liberalisere apotekervæsenet.

Baadsgaard (S):

Jeg takker for svaret. Jeg forstår sundhedsministeren sådan, at hun ikke har aktuelle planer om at ændre på det problem, jeg har omtalt, eftersom det er et nødvendigt led i apoteksstrukturen, men så må jeg opfatte svaret sådan, at der altså her er tale om en form for erhvervstilskud til apotekerne, og det vil jeg bede sundhedsministeren om at bekræfte.

Yderligere vil jeg spørge, hvilken garanti sundhedsministeren har for, at den handelsvirksomhed, som nu skal gå over apotekerne for at støtte dem, netop falder på apotekerne i de tyndtbefolkede områder. Er sundhedsministeren sikker på, at Grenå Sygehus køber ind på de apoteker, der netop skal opretholdes ved denne foreteelse, eller kan det ikke lige så godt være nogle helt andre apoteker, så det altså er et erhvervstilskud med spredt fægtning?

Jeg forstod også, at ministeren er enig i, at denne ordning er dyrere for amterne, og at det

[Baadsgaard]

også er en bureaukratisk form. Når vi taler om tilskud til apotekerne, vil jeg gerne spørge ministeren, om f.eks. andre virksomheder også kan blive pålagt at købe hos apotekerne for at støtte dem, f.eks. om det private hospital i Ebeltoft vil blive pålagt at købe medicin fra et bestemt apotek, f.eks. i Ebeltoft.

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

For det første: Jeg gør udtrykkeligt hr. Baadsgaard opmærksom på, at vi er ved at vurdere, i hvilket omfang der bør ske en liberalisering af apotekervæsenet, og deri indgår også spørgsmålet om sygehusapoteker.

For det andet: Der er ikke tale om erhvervs-tilskud i den forstand, som hr. Baadsgaard siger. Forudsætningen i apotekerloven, som Socialdemokraterne selv har stemt for, er den betragtning, at man ønsker, at der ud over landet skal være en forsyning af borgerne med medicin, og det vil altså sige, at man nogle steder har apoteker, der giver overskud, og at de nogle steder sandelig giver underskud, fordi det befolkningsmæssige grundlag ikke er tilstrækkelig stort. Men det er, om jeg så må sige, den pris, man betaler for at have en forsyning over hele landet.

Systemet er indrettet sådan, at der er udligningsordninger mellem disse forskellige apotekstyper, og hensigten hermed er altså at sørge for en forsyning af borgerne. Derfor mener jeg, det ville være forkert at beskrive det sådan, som hr. Baadsgaard gør, og sige, at det er for at støtte apotekerne. Nej, det er altså for at støtte det princip, at der er en forsyningsmæssig dækning.

Det er rigtigt, at det kan gøres billigere set isoleret med amternes øjne, men så tager man altså bare pengene fra det apotekervæsen, som man ellers lægger vægt på skal betjene befolkningen. Der er blevet og vil også fortsat blive oprettet sygehusapoteker, det afviser jeg ikke. Jeg prøver bare at begrunde, hvorfor lovgivningen er, som den er på nuværende tidspunkt, bl.a. på baggrund af Socialdemokratiets støtte til apotekerloven.

Baadsgaard (S):

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål vedrørende privathospitalet i Ebeltoft, men det kan jo komme i næste omgang.

Når sundhedsministeren nu siger, at man er ved at vurdere apotekerloven, vil jeg gerne spørge, om det er med henblik på en ændring af disse forhold. Jeg forstod, at der var en lille åbning i sundhedsministerens svar. Er sundhedsministeren enig i, at denne vurdering af apotekerloven kan indeholde en ændring af dette her? Og ønsker sundhedsministeren denne ændring?

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Jeg kan da godt gentage, hvad jeg sagde før. Spørgsmålet om, i hvilket omfang hele vores apotekervæsen skal liberaliseres, er man ved at vurdere. Heri vil også indgå spørgsmålet om sygehusleverancer.

Oprettelse af sygehusapoteker er, som jeg beskrev før, noget, der er mulighed for i nogle ganske få tilfælde, og det bliver vurderet ganske nøje. Det, der er tale om dér, vil være sygehusapoteker på de sygehuse, vi kender i det offentlige system i dag. Der er meget strenge betingelser for det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 664

3) Til *finansministeren* af:

Margrete Auken (SF):

»Hvilken beslutning er der i Nordisk Ministerråd truffet om i Nordisk Investeringsbanks regi at etablere en finansiering af projektinvesteringer til miljøinvesteringer i statshandelslande og andre mellemlandslande?«

Skriftlig begrundelse

Der er af hensyn til de nordiske landes eget miljø stort behov for investeringer i miljøforbedringer også i Nordens nabolande. De nordiske landes finansministre har i forslaget til ny økonomisk handlingsplan (tiltrådt af Nordisk Råd på sessionen i Stockholm 1. marts) anbefalet en ny fortolkning af begrebet »nordisk interesse«. Dette har også miljøministrene tilsluttet sig. Det er derfor af betydning at få oplyst, om dette forslag har ført til beslutning, og hvad beslutningen går ud på.

Margrete Auken (SF):

Der har været rejst en del kritik af det nordi-

[Margrete Auken]

ske samarbejde, bl.a. har man beskyldt det for manglende dynamik. Men på ét punkt har der stort set været opbakning til Nordisk Ministerråd, og det var dér, hvor de nordiske finansministre i den nye økonomiske handlingsplan faktisk kom med et meget spændende udspil om, hvordan man kunne gøre noget meget konkret ved at afbøde miljøkatastroferne noget ved at yde lån til statshandelslandene. Miljøministrene har jo også givet tilsagn både om, at de ville give støtte på miljø siden, og om, at man ville være behjælpelig med at finde en finansiering, så det stadig væk kunne foregå i bankmæssigt regi.

Vi er på den baggrund selvfølgelig meget spændt på at høre, om denne sag, som fik den opbakning, nu er kommet godt i gang, og jeg venter derfor spændt på finansministerens svar.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Som det er fru Margrete Auken bekendt, blev Ministerrådets forslag om et stærkere Norden, den økonomiske handlingsplan for 1989 og 1992 godkendt på sessionen. Den skal nu endeligt vedtages af finansministrene på et møde den 20. marts 1989.

Handlingsplanen indeholder et afsnit om loven fra Nordisk Investeringsbank til miljøinvesteringer. Nordisk Investeringsbank har naturligvis hidtil kunnet yde lån til sådanne investeringer, når det normale krav til nordisk interesse var opfyldt, dvs. at der skulle være virksomheder fra mere end ét nordisk land involveret.

Nu foreslås det, at man under hensyn til, at miljøinvesteringer i ét nordisk land normalt påvirker miljøet i nabolandene, kan betragte sådanne investeringer som værende af nordisk interesse i vedtægternes forstand, selv om investeringen direkte kun berører ét land.

For så vidt angår projektinvesteringslån, dvs. lån til projekter uden for Norden, er det på samme måde foreslået, at miljøinvesteringer i statshandelslande og andre mellemkomstlande skal kunne betænkes med lån fra Nordisk Investeringsbank, selv om der kun foreligger leverageinteresse fra ét nordisk land, når investeringerne vel at mærke har betydning for miljøet også i Norden.

Eftersom – og det vil jeg gerne sige for en ordens skyld til sidst – Nordisk Investeringsbanklån ydes på forretningsmæssige vilkår, indebæ-

rer disse beslutninger, at der ikke kan blive tale om subsidier i forbindelse med lånet.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil gerne takke finansministeren for svaret og sige, at det jo er i god nordisk tradition, at vi tager os vores tid. Det, finansministeren her gjorde, var at læse op af det, som blev vedtaget af finansministrene i den økonomiske handlingsplan før Nordisk Råds session. Men o.k., små skridt . . .

Dernæst vil jeg spørge, om finansministeren har et bud på, hvordan Danmark vil håndtere denne sag videre frem. Alt, hvad finansministeren har sagt, var jo kendt inden. Der kunne måske være kommet den lille krølle på, at finansministeren selv tidligere har tilkendegivet, at der også kunne blive tale om det, jeg tror hedder langfristede lån, i den økonomiske handlingsplan, det er jo også en art subsidierede lån. Hele Nordisk Råd er fuldt bekendt med, at Nordisk Investeringsbank skal drives på bankmæssige vilkår. Det var vel grunden til, at de nordiske miljøministre, hvor Danmark var repræsenteret på departementschefniveau, tilkendegav, at man støttede tilvejebringelsen af pengene til en sådan finansiering.

I og for sig er beslutningsgrundlaget altså klinkende klart, medmindre der er nogen, der har fået kolde fødder. Men da jeg ikke kan forestille mig, at ondsindede rygter om, at nogen i Danmark skulle have fået kolde fødder, taler sandt, vil jeg gerne spørge, om vi kan gå ud fra, at finansministeren står ved det, han har sagt i den økonomiske handlingsplan, og ved det, miljøministeren har sagt gennem sin departementschef i december, og det, som Nordisk Råd gav sin tilslutning til, nemlig at der nu kommer gang i denne sag: at man altså omdefinerer investeringsbankens betingelser, således at kun ét land behøver at have væsentlig interesse, når det gælder disse lån, og at man vil arbejde konstruktivt videre med dem, sådan at man også kan skaffe en finansiering, så det kan drives inden for Nordisk Investeringsbanks rammer.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Nu kan jeg ikke forstå, at fru Margrete Auken er så overrasket over, at jeg redegør for, hvad der er vedtaget; det opfattede jeg var naturligt i relation til det spørgsmål, fru Margrete

[Finansministeren]

Auken har stillet. Så bliver der spurgt, hvordan Danmark vil forholde sig i forhold til det. Danmark vil forholde sig nøjagtig på den måde, som jeg har redegjort for her, og de fem finansministre i Norden er enige om det, der står i handlingsplanen. Det nye er alene, at der kan blive tale om at yde lån, selv om det kun er ét land, der har leveranceinteresser. Det er det nye, og det er det, der vil blive administreret ud fra i Danmark og også, går jeg ud fra, i de øvrige nordiske lande, fordi vi har været fælles om at vedtage den nordiske investeringsplan.

Det ligger altså ganske klart. Det ligger også klart, som jeg også har redegjort for tidligere, at beslutningerne naturligvis alene har deres baggrund i forretningsmæssige vilkår, men der er det nye i det, at bare ét land er involveret, kan det lade sig gøre.

Margrete Auken (SF):

Jeg er nu ikke helt så nøjsom, som regeringen er. Jeg mener, at det at få gentaget, hvad der er vedtaget, ikke er gribende interessant. Det ville være lidt mere interessant at høre, hvordan en sag kommer videre, og det, jeg måske hører fra finansministeren nu – men det kan han eventuelt afkræfte – er, at Danmark vil hugge hælene i, hvis der skal være tale om lån, hvortil man skal skaffe en anden finansiering. Vi er fuldstændig enige om, at Nordisk Investeringsbanks regler ikke skal ændres, for så vidt som det skal drives på bankmæssige vilkår. Men der var faktisk også klare tilkendegivelser om, at man af miljømæssige grunde kunne få brug for at skaffe finansiering til lån, der tog sig lidt anderledes ud end de almindelige.

Men skal jeg forstå det sådan, at det vil blive den knage, Danmark i givet fald hænger sin hat op på, når man vil springe fra det, fordi det er klart, at mange af disse situationer vil kræve mere langsigtede betingelser end dem, man normalt har, når det gælder investeringslån? Vi har haft nøjagtig den samme sag med hensyn til de bløde projektinvesteringslån til bistan-derlandene, hvor man også var indstillet på at gå ind i det, og jeg vil gerne spørge finansministeren, om han ikke her kan berolige mit danske sindelag så meget, at han vil sige, det i hvert fald ikke skal være Danmark, der bremser, at denne sag bliver en god sag fremdeles.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Vi ved godt, hvad denne sag handler om. Den handler om, at DDR og Polen skal låne nogle penge, fordi de ingen penge har til at investere i miljøteknik, som forhindrer, at vi sviner i vores fælles hav. Det er umådelig vigtigt, at vi ser positivt på denne sag og ikke afviser at hjælpe hinanden i en fælles opgave, og derfor vil jeg bede om et meget præcist svar, hvis det overhovedet kan gives. Det, der er vigtigt i denne forbindelse, er, om der er noget til hinder for, at Nordisk Investeringsbank efter de regler, den følger i dag, giver nogle særlig langfristede lån. Det er sagens kerne, og jeg vil bede ministeren svare klart på det. Det kan gøres med et ja eller nej.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Først til fru Margrete Auken. Der er her ikke tale om, at Danmark skal have noget at hænge på nogen knage. Det drejer sig om, at de fem finansministre fra de fem nordiske lande er enige om disse principper og vil administrere ud fra den redegørelse, jeg gav, hvor der er sket den tillempe, at der nu ikke længere er tale om, at der skal være to lande i fællesskab, men alene ét.

Det, der ikke ændres – og det bliver også et svar til fru Lilli Gyldenkilde – er, at det finder sted på almindelige forretningsmæssige vilkår, og at der ikke kan blive tale om at yde subsidier. Det er de kriterier, som Nordisk Investeringsbank varetager sin virksomhed på og fortsat skal gøre det.

Margrete Auken (SF):

Nu vil vi lige lade fremtiden vise, om vi har grundlag for at forstå finansministeren positivt, men sagen er, at man på det møde, miljøministrene holdt lige før jul, var klar over, at der kunne blive tale om specielle lån, og at der kunne blive tale om at skaffe finansiering.

Der er ingen her, der anfægter – og det går jeg ud fra at finansministeren kan høre – at Nordisk Investeringsbank selv skal arbejde videre, som de altid har gjort, blot med den ændring, at de nu eventuelt kun skal tage hensyn til, om ét nordisk land har interesse i det. Men det, der kan komme ind, er, at man eventuelt skal skaffe en finansiering til Nordisk Investeringsbank, således at den også kan give langfristede lån – og langfristede lån er jo også en art

[Margrete Auken]

subsidierede lån – og det har den danske regering tidligere sagt ja til. Siger den danske regering nu blankt nej til at gå ind på de betingelser?

Finansministeren (Palle Simonsen):

Den Nordiske Investeringsbank arbejder inden for de rammer, som mig bekendt er fastlagt i Nordisk Råds regi og med den ændring, der nu finder sted, i forhold til, at det er ét land, der kan gå ind, og jeg tager ikke stilling til fristerne for lån; jeg siger, at de skal finde sted på almindelige forretningsmæssige vilkår, og der skal ikke være tale om subsidier.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Tommy Dinesen: spm. nr. S 553

Aage Frandsen: spm. nr. S 563

Ernst B. Schmidt spm. nr. S 568, 596 og 619

Hugo Holm: spm. nr. S 569

Holger K. Nielsen: spm. nr. S 570

Lone Møller: spm. nr. S 573

Glistrup: spm. nr. S 576

Stillinger: spm. nr. S 579

Kofod-Svendsen: spm. nr. S 581 og 630

Knud Lind: spm. nr. S 582 og 612

Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 583 og 639

Klaus Hækkerup: spm. nr. S 584

Helge Sander: spm. nr. S 585

Inger Stilling Pedersen: spm. nr. S 586

Tove Niemann: spm. nr. S 588

Margrete Auken: spm. nr. S 589 og 597

Arne Jensen: spm. nr. S 590–592

Nør Christensen: spm. nr. S 593

Jane Oksen: spm. nr. S 595

Behnke: spm. nr. S 598–605

Leif Hermann: spm. nr. S 606

Jette Pors: spm. nr. S 607 og 608

Dohrmann: spm. nr. S 611

Jens Thoft: spm. nr. S 613

Riishøj: spm. nr. S 614

Hugo Holm: spm. nr. S 615

Mimi Jakobsen: spm. nr. S 616

Rahbæk Møller: spm. nr. S 617

Spm. nr. S 553

Til *industriministeren* (13/2 89) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange danske statsborgere og hvor mange udenlandske søfolk der er forhyret i danske skibe henholdsvis den 1. juni 1988 og dags dato?«

Begrundelse

Adskilligt tyder på en forværring af arbejdsløsheden inden for søfarten, hvad der er bemærkelsesværdigt, når man tænker tilbage på debatten i Folketinget om et Dansk Internationalt Skibsregister (DIS). Herunder blev det af industriministeren såvel som af de borgerlige ordførere fremhævet, at DIS skulle give flere arbejdspladser til danske søfolk, noget, som rederne tilsyneladende blæser på.

Rederne har kun villet have de økonomiske fordele ved et DIS, herunder at der blev indført nettoløn, således at de forhyredes skat nu går direkte som tilskud til rederne, som i forvejen ikke har haft så gode kår i deres erhverv siden den 2. verdenskrig, som de har nu.

Svar (28/2 89):

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Handelsflådens beskæftigelse er, som det er tilfældet for en række andre erhverv, påvirkelig af sæsonsvingninger, hvorfor et relevant udtryk for udviklingen må findes ved at sammenholde beskæftigelsestallene på tidspunkter, der sæsonmæssigt er ens placeret.

Søfartsstyrelsens beskæftigelsesstatistik for 1988 viser, at der ved årets begyndelse var 8.163 danske søfarende i handelsflåden og 1.051 udlændinge, mens de tilsvarende tal ved årets udgang var 8.138 og 1.232. Dette viser, at beskæftigelsen af danske søfarende ved udgangen af 1988 var fastholdt i forhold til årets begyndelse.

De få uger senere modtagne oplysninger pr. 14. februar 1989 viser 7.976 danske søfarende og 1.212 udlændinge. De tilsvarende beskæftigelsestal pr. 14. februar 1988 var 8.344 danske og 1.010 udlændinge. De lidt højere tal for beskæftigelsen i februar 1988 end februar 1989 har bl.a. baggrund i en ændret besætningsstørrelse på en række skibe.

[Industriministeren]

Den 1. juni 1988 var antallet af beskæftigede danske søfarende i handelsflåden 8.924 og antallet af udlændinge 1.105. Når de sidstnævnte tal er højere end i såvel februar 1989 som februar 1988, har det baggrund i de ovennævnte sæsonsvingninger.

Udviklingen bekræfter, hvad jeg tidligere har givet udtryk for, at indførelsen af Dansk Internationalt Skibsregister har stabiliseret beskæftigelsen af danske søfarende og hindret, at en betydelig del af den danske handelsflåde udflages med alvorlige konsekvenser for beskæftigelsen af danske søfarende.

Spm. nr. S 563

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (15/2 89) af:

Aage Frandsen (SF):

»Hvilke kommentarer har ministeren til følgende oplysninger i Aarhus Stiftstidende den 28. januar 1989: De tre universitetsinstitutter, som har til huse sammen med Forhistorisk Museum, skal nedlægges og deres aktiviteter flyttes til Nationalmuseet?«

Begrundelse

Spørgsmålet er ordret det samme spørgsmål, som blev stillet den 2. februar 1989. Den 9. februar 1989 svarede ministeren uden på nogen måde at besvare spørgsmålet, idet der i spørgsmålet alene blev bedt om ministerens kommentarer til forslaget om, at universitetsinstitutter, som fysisk er beliggende på Moesgård, skal nedlægges, og at aktiviteterne herefter skal overføres til Nationalmuseet.

Svar (23/2 89):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg må henvise til mit svar af 9. februar, hvori jeg har besvaret det stillede spørgsmål.

Som det fremgår af mit svar, er det konkrete forslag om overflytning af universitetsuddannelser, som spørgsmålet refererer til, ikke mit forslag.

Jeg har ikke kommentarer til dette eller andre forslag, der er fremsat i det notat, der er omtalt i mit svar. Forslagene – som jeg har redegjort for – er et oplæg til dialog mellem Undervisnings- og Forskningsministeriet og universi-

teterne, og jeg vil selvfølgelig ikke tage stilling til, hvad der skal ske ved de humanistiske fakulteter, før universiteterne har haft lejlighed til at komme med deres forslag til, hvordan problemerne kan løses.

Undervisnings- og Forskningsministeriet har lagt op til at finde en løsning på humanioras problemer i en dialog med universiteterne, og jeg håber, at man vil respektere dette.

Når der senere på året forhåbentlig foreligger et resultat af denne dialog, skal jeg meget gerne informere Folketinget derom.

Spm. nr. S 568

Til *justitsministeren* (16/2 89) af:

Ernst B. Schmidt (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at tvivl opstået i forbindelse med politiets anvendelse af policepejlere ved hastighedskontrol kommer anklagede til gode?«

Begrundelse

I Ringkjøbing Amts Dagblad den 13. februar 1989 kan man under overskriften »Uhyggeligt mange fejlmuligheder i hastighedskontrol« læse følgende udtalelse fra to navngivne advokater i Skjern:

»Undertiden kan vi i retssalen se, at der kun er målt på en strækning af 300 m, og det øger usikkerheden. Det burde være sværere at blive dømt for en hastighedsovertrædelse, når det er en policepejler, der er brugt. Tvivlen burde komme den anklagede til gode«, og det foreslås, at der laves en procentsats, der giver afslag i den hastighed, en policepejler måler.

Svar (2/3 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Det er i anledning af det stillede spørgsmål over for Justitsministeriet oplyst, at rigspolitichefen igennem et antal år har benyttet hastighedsskrivere af mærket Policepilot til brug ved politiets hastighedskontroller.

Der er efter det oplyste på politiets foranledning foretaget en teknisk kontrol af apparaturet, og politiet har udfærdiget omfattende retningslinier vedrørende apparaturets anvendelse.

Det er rigspolitichefens opfattelse, at det nævnte hastighedsmålingsudstyr er af en så høj

[Justitsministeren]

teknisk standard, at der ikke kan forekomme funktionsfejl med det resultat, at de målte hastigheder ikke svarer til den virkelige kørte hastighed.

Mere generelt kan jeg oplyse, at det i disse sager – som i andre straffesager – er domstolene, der på baggrund af de foreliggende beviser træffer den endelige afgørelse om, hvorvidt den pågældende er skyldig eller skal frifindes.

Ved denne vurdering indgår også eventuelle forklaringer fra de polititjenestemænd, der har foretaget kontrolmålingen, idet de pågældende kan indkaldes som vidner under sagen med henblik på, at de i retten nærmere kan redegøre for hastighedsmålingens foretagelse m.v., ligesom den tiltalte naturligvis får lejlighed til at udtale sig.

Spm. nr. S 569

Til *boligministeren* (16/2 89) af:

Hugo Holm (FP):

»Mener ministeren, at det er i regeringens ånd og i overensstemmelse med regeringens bedste hensigter om besparelse på de offentlige udgifter, at Boligministeriet har afholdt en gevaldig fest for skatteborgerpenge, i alt 323.000 kr.?«

Begrundelse

I B.T. onsdag den 15. februar oplyses det, at Boligministeriet som led i moderniseringsindsatsen på løn- og personaleområdet har afholdt en fest på Hotel Sheraton til den nette sum af 323.000 kr.

Det store arrangement tilbød deltagerne en flot menu samt revy, og den samlede regning til Boligministeriet lød på 426.186 kr., hvoraf festdeltagerne selv betalte 130 kr. pr. kuvert.

Departementschefen i Boligministeriet udtaler, at festen var en ubetinget succes i forsøget på at fremme et godt arbejdsklima i Boligministeriet.

Svar (23/2 89):

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Indledningsvis vil jeg gerne oplyse, at den omhandlede fest blev afholdt i anledning af Boligministeriets 40-års-jubilæum.

Der er således tale om en enkeltstående begivenhed, som blev fejret også for på denne måde

at fremme arbejds- og samarbejdsklimaet inden for Boligministeriets mange – og forskelligartede – enheder og personalekategorier.

Jeg har noteret mig, at deltagerne selv bidrog til betaling af festen med 130 kr. pr. kuvert.

Afholdelse af det resterende beløb – der som påpeget af Rigsrevisionen burde være forhåndsgodkendt – dækker over bidrag til festen for ca. 1.000 deltagere og kan på denne baggrund næppe betegnes som værende urimelig.

Spm. nr. S 570

Til *udenrigsministeren* (16/2 89) af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Mener regeringen, at det er en rimelig brug af skatteydernes penge, når EF-Kommissionen i sin såkaldte oplysningskampagne i Københavns Amt praktiserer ren pop ved bl.a. at arrangere familieudflugter til Charlottenlund Travbane, hvor der arrangeres et specielt EF-Stjerneløb med de bedste 3-åringer i landet, og hvor EF-Kommissionen har udsat en præmie til vinderen, der udbetales i ECU?«

Begrundelse

I sin såkaldte oplysningsvirksomhed om EF's velsignelser synes EF-Kommissionen nu at være gået helt grassat. Ifølge flere distriktsblade i Københavns Amt (jf. Herlev Bladet den 8. februar) planlægger EF-Kommissionen en såkaldt nærkampagne for Københavns Amt.

Det tør siges, at aktiviteterne er kuriøse – ikke mindst i betragtning af, at der er tale om en oplysningskampagne. Der er udskrevet en fotokonkurrence med titlen »En plads i din kommune«. Med al respekt for de kreative udfordringer, som kan ligge i at tage et sådant billede, kan det vist ikke siges at have noget med EF at gøre.

Der skal udnævnes en såkaldt EF-ambassadør for Københavns Amt. Der foreligger intet om, hvorvidt denne person får diplomatisk status, men vedkommende udstyres i hvert fald med en ECU-medalje.

Endvidere planlægges der en familietravetur på Vestvolden, og clouet bliver en familieudflugt til Charlottenlund Travbane, hvor hele familien får mulighed for at spille på hestene. Endnu udbetales totalisatorgevinsten ikke i ECU, men den vindende hest blandt de 3-åringer, som skal konkurrere, får sin præmie udbetalt i ECU.

[Holger K. Nielsen]

Med niveauet for kampagnen er der vide konsekvenser for EF's fremtidige oplysningsindsats. Hvad bliver det næste? At EF-Kommissionen inviterer til fodbold, hvor der tilbydes bonus i ECU til det vindende hold? At EF-Kommissionen inviterer hele familien på Bakken, hvor hovedattraktionen bliver EF's særlige version af den skæggede dame?

Det er sandt nok, at EF-Kommissionen i sin hidtidige oplysningsindsats har været i stand til at engagere den danske befolkning. Men mon dog det poppede reklamepjat, som der nu lægges op til, vil få større effekt?

Under alle omstændigheder er der tale om et uanstændigt misbrug af skatteydernes penge.

Svar (28/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Kommissionens midler til at finansiere de i spørgsmålet nævnte aktiviteter hentes fra den generelle informationsbevilling på EF's budget, der fastlægges årligt i den sædvanlige budgetprocedure. Bevillingen administreres i henhold til traktatens regler af Kommissionen.

Regeringen finder på denne baggrund ikke anledning til at fremkomme med vurderinger af konkrete initiativer i medfør af bevillingen.

Spm. nr. S 573

Til *socialministeren* (16/2 89) af:

Lone Møller (S):

»Vil ministeren på baggrund af de alvorlige oplysninger om, at antallet af lidelser i bevægeapparatet – ryg, ben, arme, nakke osv. – hos sygehjælpere er dobbelt så stort som blandt befolkningen i almindelighed, foretage noget for, at disse grupper kan blive berettiget til erstatning efter arbejdsskadeloven?«

Begrundelse

Af en artikel i Frederiksborg Amts Avis den 15. februar 1989 fremgår det, at nye beregninger for 1988 fra pensionskassen Pen Sam viser, at sygehjælpere er mere end dobbelt så udsatte for at blive invalidepensionister som resten af den forsikrede befolkning.

Endnu mere udpræget er forskellen i udbetalte pensioner på grund af lidelser i bevægeapparatet. 22–23 pct. af alle invalidepensionister fra det offentlige har lidelser i bevægeappara-

ret, men for sygehjælperne udgør det hele 49,5 pct.

Af pensionskassens i alt 71.000 medlemmer er i alt 64.000 sygehjælpere.

Svar (24/2 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Sikringsstyrelsens regler for anerkendelse efter arbejdsskadeforsikringsloven af lidelser i bevægeapparatet findes i bekendtgørelse nr. 60 af 20. januar 1989 om fortegnelse over erhvervs sygdomme i medfør af lovgivningen om arbejdsskadeforsikring.

Lidelser i bevægeapparatet (knæ, arme, hænder og skuldre) er omtalt i bekendtgørelsens pkt. E 6.

Bestemmelsen omtaler, hvilke sygdomme der kan skyldes belastning, og hvilke betingelser, herunder belastningens art, der i øvrigt skal være opfyldt, for at lidelserne kan anerkendes som erhvervs sygdomme efter arbejdsskadeforsikringslovens § 11.

Der er endvidere ifølge arbejdsskadeforsikringslovens § 10, stk. 3, mulighed for, at andre sygdomme end de i bekendtgørelsen nævnte erhvervs sygdomme kan anerkendes efter loven. En forudsætning herfor er, at sygdommen må anses for udelukkende eller i overvejende grad at være forårsaget af arbejdets særlige art. Disse tilfælde forelægges Erhvervs sygdomsudvalget, inden der træffes afgørelse. Der er i medfør af denne bestemmelse anerkendt enkelte tilfælde af ryglidelser.

Der er således efter de gældende regler mulighed for, at lidelser i bevægeapparatet hos sygehjælpere kan anerkendes efter arbejdsskadeforsikringsloven.

Spørgsmålet om, hvorvidt forskellige typer af rygssygdomme kan anerkendes som erhvervs sygdomme, er i øvrigt netop under principiel overvejelse i Erhvervs sygdomsudvalget.

Jeg finder derfor for tiden ikke anledning til at foretage yderligere.

Spm. nr. S 576

Til *skatteministeren* (17/2 89) af:

Glistrup (FP):

»Vil ministeren specificere de 6,5 mia. kr. i skattenedsættelser, som ifølge hans offentlige udtalelser er gennemført, efter at Fremskridtspartiet ved septembervalget 1987 genvandt indflydelse?«

[Gillstrup]

Begrundelse

Regnet i kroner har skatteopkrævningen i de senere år udviklet sig fra ca. 340 mia. kr. i 1986 over ca. 370 mia. kr. i 1987 til (forventeligt) ca. 390 mia. kr. i 1988 og ca. 420 mia. kr. i 1989.

Disse stigninger skyldes imidlertid i det store og hele den ulykkelige skattereformaftale af 19. juni 1985, der som hovedkrafttrædelsesdag havde 1. januar 1987. Det forekommer derfor spørgeren plausibelt, at den lovgivning, som er gennemført efter fremskridtsvalgsejren i september 1987, har bevirket, at skattestigningen er blevet mere end en snes mia. kr. mindre, end den ellers havde været.

Derimod har spørgeren ikke kunnet indkredse specifikationer af de af ministeren nu fremdragne 6,5 mia. kr., og af hensyn til det fortsatte arbejde med det for hele det danske samfund allermest vitale problem (hurtige kæmpeskattenedsættelser) søges skatteministerens specifikationer åbenbart ved svar på nærværende spørgsmål.

Svar (3/3 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Når jeg har omtalt skatte- og afgiftslempelser, der er sket siden septembervalget 1987, har jeg hovedsagelig haft følgende initiativer i tankerne:

- Eksportpakken (ca. 1 mia. kr.).
- Sænkning af energiafgifterne (ca. 300 mio. kr.).
- Omlægning af arbejdsmarkedsbidraget (ca. 3 mia. kr.).
- Skattefrihed for sømænd på DIS-skibe (ca. 450 mio. kr.).
- Succession ved familieoverdragelse (ca. 200 mio. kr.).
- Lempelse af formueskatten (ca. 1 mia. kr.).
- Lempelse af arbejdsmarkedsbidraget for mindre virksomheder samt ændrede betalingsfrister (ca. 560 mio. kr.).

Disse lettelser andrager ca. 6,5 mia. kr. årligt. Herudover er der blandt andet gennemført en afgiftsfrigtagelse for busser, en afgiftsfrigtagelse for dunkepetroleum og i 1989 en nedsættelse/afskaffelse af afgift på fjernsyn, video og hårde hvidevarer, der skønnes til ca. 400 mio. kr.

Spm. nr. S 579

Til *socialministeren* (17/2 89) af:

Stillinger (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at bestyrelser for selvejende sociale institutioner har ansvaret for budgetlægningen og prisansættelsen pr. beboer, og at kommunernes tilsyn udelukkende omfatter behandlingen af beboerne, men ikke budgetlægningen og de pædagogiske tilbud på institutionerne?«

Begrundelse

I de selvejende sociale institutioner efter bistandslovens § 66 sidder bestyrelser, som påser, at institutionernes administrative opgaver varetages efter de vedtægter, der findes for institutionen, og de budgetter, som bestyrelsen hvert år lægger.

Enkelte kommuner har den opfattelse, at de – efter at have godkendt institutionen – ud over at føre dagligt tilsyn med beboerne også kan blande sig i bestyrelsens budgetbehandling samt de pædagogiske foranstaltninger. Dette virker generende for de pågældende bestyrelser arbejde, som først og fremmest bør være til gavn for vanskeligt stillede børn og unge.

Svar (24/2 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Uanset organisationsformen for et opholdssted godkendt efter bistandslovens § 66 kan den godkendende myndighed i forbindelse med godkendelsen fastsætte en økonomisk ramme baseret på forholdene i det enkelte opholdssted, men således at det enkelte opholdssted kan disponere frit inden for denne ramme.

Det fremgår således af Socialstyrelsens vejledning nr. 3 af 27. juli 1988, pkt. 19, at opholdsstedet skal vurderes som en helhed, hvilket indebærer en samlet vurdering af for eksempel opholdsstedets socialpædagogiske tilbud, herunder antal medarbejdere og deres personlige/faglige ressourcer sammenholdt med stedets fysiske rammer og de organisatoriske/økonomiske forhold. Endvidere må vurderingen omfatte de alders- og persongrupper, som opholdsstedet er indstillet på at modtage, og den betaling, som opkræves for opholdet.

Godkendelsen indebærer, at den godkendende myndighed skal følge udviklingen i opholdsstedet og påse, at der ikke modtages flere personer, end opholdsstedet er godkendt til.

[Socialministeren]

Opholdsstederne kan ændre sig, f.eks. ved udskiftning af medarbejdere, hvorved stedets pædagogiske ressourcer forøges eller formindskes, hvilket kan få konsekvenser for det antal eller den type børn og unge, der kan modtages.

Det generelle tilsyn påhviler den godkendende myndighed, medens tilsynet med det enkelte barn påhviler den anbringende kommune.

I forbindelse med den løbende opfølgning af opholdsstedets virksomhed foretager amtskommunen en vurdering af regnskabet.

Den godkendende myndigheds generelle tilsynsforpligtelse med opholdssteder efter bostandslovens § 66 omfatter således såvel spørgsmål vedrørende den økonomiske ramme baseret på den individuelle bedømmelse af forholdene i det enkelte opholdssted som udviklingen i det socialpædagogiske tilbud.

Spm. nr. S 581

Til skatteministeren (17/2 89) af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Hvorfor har ministeren ikke fulgt de forslag, som er fremsat i betænkning nr. 1014 af juni 1984 om arve- og gaveafgift?«

Begrundelse

Ved skrivelse af 21. september 1979 nedsatte ministeren for skatter og afgifter et udvalg, der på baggrund af udviklingen i samfundet de seneste årtier skulle vurdere behovet for ændringer i arve- og gaveafgiftsreglerne. I juni 1984 afgav udvalget en delbetænkning (nr. 1014).

Ud over mere principielle overvejelser om og forslag til ændringer i arveafgiftssystemet indeholder betænkningen blandt andet forslag om, at arv efter ægtefæller skal fritages for afgift, at sondringen mellem særeje og fælleseje ophæves, og at hver ægtefælle skal betragtes som en selvstændig arvelader/giver eller arving/gavemodtager.

Visse af de gældende regler er af kritikere blevet betegnet som skat på ægteskabet. Ægtefæller med almindeligt formuefællesskab stilles i visse situationer ringere end ægtefæller med særeje og papirløst samlevende par.

Derfor må det være rimeligt, at betænkningens forslag gennemføres.

Svar (3/3 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Betænkning nr. 1014 af juni 1984 om arve- og gaveafgift er en delbetænkning afgivet af det af skatteministeren i september 1979 nedsatte udvalg. I betænkningen redegør udvalget for sine overvejelser om de gældende arve- og gaveafgiftsregler og deres anvendelse under de nu gældende samfundsforhold. Udvalget stiller forslag om en række ændringer i reglerne.

I begrundelsen for spørgsmålet om betænkning nr. 1014 nævnes det, at betænkningen bl.a. indeholder et forslag om, at arv efter ægtefæller skal fritages for afgift, at sondringen mellem særeje og fælleseje ophæves, og at hver ægtefælle skal betragtes som en selvstændig arvelader/giver eller arving/gavemodtager.

Det nævnes i begrundelsen, at ægtefæller med almindeligt formuefællesskab i visse situationer stilles ringere end ægtefæller med særeje og papirløst samlevende par.

Efter den gældende arvelov kan enken eller enkemanden overtage ægtefællernes fællesbo til hensidden i uskiftet bo med fælles livsarvinger. Arveafgiftsloven bestemmer i tilfælde, hvor den længstlevende ægtefælle får boet udleveret til hensidden i uskiftet bo, at der ikke skal betales arveafgift af midlerne i dette. Afgift skal dog betales, hvis boet skiftes, inden længstlevende afgår ved døden. Hvis førstafdøde har haft særeje, betales der arveafgift heraf ved dødsfaldet. Afgiften betales dog efter en særlig lempelig skala, der er indsat efter den almindelige skala for livsarvinger, og som kun gælder for ægtefæller, herunder fraseparerede eller fraskilte, samt for samlevende af samme køn, der ikke er slægtsarvinger.

I tilfælde, hvor den længstlevende ægtefælle ikke efterlader sig livsarvinger, og hvor længstlevende derfor ikke kan hensidde i uskiftet bo, kan den længstlevende ægtefælle efter arveafgiftsloven begære afgiftspligtens indtræden udsat under de samme betingelser, som gælder for det uskiftede bo, jf. ovenfor.

For ugifte samboende af forskelligt køn er udgangspunktet for de gældende regler på arveafgiftsområdet, at man ikke tager særlige hensyn. Det betyder, at arveafgiften som hovedregel skal beregnes efter den skala, der gælder for ubeslægtede. Der er dog en undtagelse fra hovedreglen i arveafgiftslovens § 3, stk. 6. Efter denne bestemmelse kan arveafgiften nedsættes for arvinger, der igennem længere tid har

[Skatteministeren]

haft fælles bopæl med arvelader, og som desuden har været økonomisk afhængig af denne. Bestemmelsen administreres således, at arveafgiften nedsættes til den almindelige skala for livsarvinger og altså ikke til den mere lempelige ægtefælleskala, hvis to personer af forskelligt køn på dødstidspunktet har været samboende i mindst to år.

For så vidt angår arveafgift er det således tilfældet, at ægtefæller med almindeligt formuefællesskab normalt bliver stillet bedre end ægtefæller med særeje og papirløst samlevende par.

Jeg ser herefter ikke, at der er et påtrængende behov for at ændre de gældende regler her og nu. Jeg er dog indstillet på som et led i forenklingen af skatte- og afgiftslovgivningen også at se på arveafgiftsloven, når der er ressourcer hertil.

Spm. nr. S 582

Til *arbejdsministeren* (17/2 89) af:

Knud Lind (FP):

»Kan ministeren oplyse, om jobsamarbejdsaftalen mellem Sverige og Danmark nu er blevet underskrevet af Danmark?«

Begrundelse

Under debatten i folketingssalen vedrørende forslaget om ændring af reglerne for mobilitetsfremmende ydelser lovede arbejdsministeren, at han ville iværksætte en undersøgelse for at få klarlagt, hvorfor der mangler en dansk underskrift på en dansk-svensk aftale om det påtænkte landsdækkende jobsamarbejde mellem Danmark og Sverige.

Det vil derfor være interessant at få oplyst, om ministeren har fået gennemført den lovede undersøgelse, og om jobsamarbejdsaftalen er blevet underskrevet. I en tid med stor arbejdsløshed virker det urimeligt, at almindeligt bureaukrati kan ødelægge den såkaldte joblinje mellem Helsingør og Helsingborg.

Svar (23/2 89):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

I begrundelsen for spørgsmålet er det nævnt, at jeg under debatten i Folketinget om forslaget om ændrede regler for mobilitetsfremmende ydelser lovede at undersøge de nærmere om-

stændigheder omkring indgåelse af en dansk-svensk aftale om det praktiske formidlingssamarbejde mellem de to lande. Mit tilsagn herom har jeg indfriet, jf. redegørelsen i mit svar på Arbejdsmarkedsudvalgets spørgsmål nr. 7, som udvalget stillede til mig i januar måned i forbindelse med udvalgets behandling af ovennævnte lovforslag.

Som svar på det nu stillede spørgsmål vil jeg gerne nævne, at der den 7. september 1988 blev holdt et møde mellem Arbetsmarknadsstyrelsen i Sverige og Arbejdsdirektoratet i Danmark om en styrkelse af det praktiske formidlingssamarbejde mellem den danske og den svenske arbejdsformidling.

Efter mødet fremsendtes den 13. oktober 1988 et aftaleudkast fra svensk side. Udkastet har været drøftet med de mest berørte danske AF-regionschefer og har været forelagt på et møde i Landsarbejdsnævnet den 20. december 1988. Aftaleudkastet er herefter den 21. december 1988 med enkelte justeringer sendt retur til den svenske styrelse med henblik på endelig godkendelse og underskrift.

Arbejdsdirektoratet har meddelt mig, at aftalen endnu ikke er underskrevet, men at den ventes underskrevet og praktisk gennemført i nærmeste fremtid.

Spm. nr. S 583

Til *statsministeren* (21/2 89) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Finder statsministeren ikke, at det vil være troværdigt for en trepartiregering, hvis alle tre partier er orienteret om regeringsudspil, før disse finder sted?«

Begrundelse

Et nyt forslag fra regeringen om at skære i DSB's budgetter har regeringspartierne ikke udtrykt enighed om, eftersom forslaget ikke har været forelagt et af regeringspartierne, hvis ordfører offentligt har undsagt ideen.

Regeringsforslaget virker derfor ikke troværdigt, da der ikke er enighed med Det Radikale Venste om regeringens politik, hvorfor det var ønskeligt, om regeringsforslag først fremkom, når der var realiteter bag.

Svar (24/2 89):

Statsministeren (Poul Schlüter):

På et ministermøde på Marienborg den 7. marts 1989 drøfter regeringen udgiftspolitikken for 1990 og træffer herunder beslutning om de rammer, som de enkelte ministerier skal overholde ved udarbejdelsen af bidrag til forslaget til finanslov for 1990.

Finansministeriet har som led i forberedelserne af dette ministermøde udarbejdet et totalrammeoplæg for DSB, som i øjeblikket er genstand for drøftelser mellem finansministeren og trafikministeren.

Regeringspartierne ordførere er på et møde den 17. februar 1989 blevet orienteret om dette oplæg.

Regeringens endelige beslutning om rammerne for DSB og andre udgiftsområder træffes som nævnt først på ministermødet den 7. marts 1989.

Spm. nr. S 584

Til *industriministeren* (21/2 89) af:

Klaus Hækkerup (S):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange danske virksomheder der er opkøbt af udenlandske selskaber, og hvor mange udenlandske virksomheder der er opkøbt af danske selskaber?«

Begrundelse

Oplysningerne skal så vidt muligt omfatte udviklingen efter 1945 og oplyse om antal af fusioner/virksomhedsovertagelser, antal opkøbte virksomheder, omsætning (mio. kr.), kapital (mio. kr.) og antal ansatte.

Svar (6/3 89):

Industriministeren (Nils Wilhjelms):

Monopoltilsynet har siden 1983 årligt udarbejdet en redegørelse om fusioner og virksom-

hedsovertagelser i dansk erhvervsliv, som også indeholder et afsnit om udenlandske køb af danske virksomheder. Materialet bygger alene på oplysninger fra offentligt tilgængelige kilder, f.eks. dagspressen og Statstidende. Dette indebærer, at tallene ikke kan anses for fuldstændig dækkende. Tabel 1 indeholder en oversigt over udenlandske virksomheders overtagelser af danske virksomheder i perioden 1983-87.

Derudover har Danmarks Statistik gennemført undersøgelser for årene 1976 og 1986 vedrørende omfanget af udenlandsk ejede industrifirmaers aktiviteter i Danmark. Af tabel 2 ses udenlandsk ejede industrifirmaers andel af omsætning og beskæftigelse i samtlige industrifirmaer med mindst 20 beskæftigede for 1976 og 1986.

Omfanget af danske virksomheders køb af udenlandske selskaber er ikke belyst i den officielle statistik.

Danske køb af udenlandske virksomheder er imidlertid belyst i civilingeniør Christian Estrups halvårslige opgørelser over virksomhedsovertagelser, der går tilbage til 1983. Opgørelsen er behæftet med en vis usikkerhed og kan – som tilfældet er med Monopoltilsynets opgørelser – ikke anses for fuldstændig dækkende. Oversigten for perioden 1983-87 fremgår af tabel 3.

Endvidere har Industriministeriet for at tilvejebringe et skøn over omfanget af danske virksomheders engagement i udlandet i foråret 1988 foretaget et rundspørge til 23 større danske koncerner inden for industri, handel og serviceerhverv vedrørende disse koncerners udenlandske selskaber. Der er ikke tidligere gennemført tilsvarende undersøgelser, hvorfor det ikke er muligt at sige noget om udviklingen i virksomhedernes engagement i udlandet i forhold til tidligere perioder. Oplysninger for årene 1986 eller 1987 fremgår af tabel 4.

Tabel 1

Oversigt over udenlandske virksomheders overtagelser af danske virksomheder, 1983-87

	1983	1984	1985	1986	1987
Antal overtagne virksomheder	30	41	28	28	49
Pct. af samtlige overtagelser i dansk erhvervsliv	24	16	17	21	33
Omsætning (mio. kr.)	9.324	2.883	1.962	11.731	12.644
Pct. af samlet omsætning	64	36	13	49	54
Antal ansatte	3.554	2.169	2.211	4.204	9.378

[Industriministeren]

Pct. af samlede antal ansatte	44	26	15	31	57
---	----	----	----	----	----

Kilde: Monopoltilsynet.

Anm.: Der medregnes kun virksomheder, hvor hele virksomheden eller aktiemajoriteten eller lignende er overtaget. Tallene omfatter også virksomheder, der allerede er i udenlandsk eje, og som overtages af en anden udenlandsk ejer. Dette indebærer, at den reelle udvidelse af udenlandsk ejerskab af danske virksomheder er mindre, end tallene umiddelbart giver indtryk af.

Tabel 2

Udenlandsk ejede industrifirmaers andel af omsætning og beskæftigelse i samtlige industrifirmaer med mindst 20 beskæftigede, 1976 og 1986

	Omsætning			Beskæftigelse		
	1986	1976	1986	1986	1976	1976
I	I pct. af	I pct. af	Antal ansatte	I pct. af	I pct. af	
uden-	I pct. af	af	i udenlandsk	I pct. af	I pct. af	
landsk	samtlige	af	udenlandsk	samtlige	samtlige	
ejede	firmæer	samtlige	ejede firmaer			
firmæer	mio. kr.	ge				
Nærings- og nydelsesmiddel	7.737	8,3	5,2	6.829	9,3	6,0
Tekstil- og beklædnings- og læderind-						
stri	786	5,7	7,9	1.108	4,4	5,7
Papir- og grafisk industri	2.420	12,2	11,2	3.109	10,4	7,5
Kemisk industri	7.224	20,2	36,2	7.001	18,2	20,2
Sten-, ler- og glasindustri	930	8,5	7,5	1.138	6,7	6,7
Jern- og metalindustri	15.800	19,6	12,5	23.990	16,1	11,1
Jern- og metalvareindustri	4.310	23,8	22,1	5.675	19,0	17,8
Maskinindustri	3.849	13,8	10,9	6.190	10,9	10,3
Elektronikindustri	4.288	30,7	21,0	7.126	27,0	18,3
Øvrige jern- og metalindustri	3.353	15,8	2,8	4.999	13,9	3,1
Øvrige fremstillingsvirksomhed	1.690	8,2	3,8	2.114	6,4	2,6
Total	36.588	13,3	12,1	45.289	12,4	9,2

Kilde: Danmarks Statistik, Nyt fra Danmarks Statistik nr. 101, april 1988.

Anm.: Oplysningerne er uddraget af regnskabsstatistikken for året 1986 for industrifirmaer. Udenlandsk ejede firmaer omfatter firmaer, hvor udlandet ejer en majoritetsandel af egenkapitalen. Som følge af afrunding kan der være en mindre forskel mellem summen af de enkelte tal og den anførte total.

Tabel 3

Danske køb af udenlandske virksomheder

	1984	1985	1986	1987
Antal overtagne virksomheder	27	33	47	15
Antal ansatte	13.135	5.120	4.650	8.800

Kilde: Christian Estrups halvårslige opgørelser.

Anm.: Tallene omfatter udelukkende dansk ejede virksomheders overtagelse af udenlandsk ejede virksomheder i udlandet. Analysen omfatter virksomheder med mere end 25 ansatte. Der knytter sig betydelig usikkerhed til opgørelsen.

[Industriministeren]

Tabel 4

23 danske koncerners omsætning og beskæftigelse i deres udenlandske (datter)selskaber, 1986 eller 1987

	Årlig omsætning		Antal ansatte		Antal koncerner
	mia. kr.	pct.	pct.		
Industri	21,6	37	23.900	22	13
Handel	17,2	29	10.300	9	13
Service	14,0	24	69.800	64	10
Uoplyst	5,6	10	4.900	5	4
I alt	58,4	100	108.900	100	23

Kilde: Industriministeriet.

Anm.: Industri omfatter typisk produktion – men i alle tilfælde i udenlandske datterselskaber – mens handel også omfatter salg af varer produceret i Danmark. Service omfatter bl.a. ingeniørvirksomhed, transport, rengøring, informatik og entreprenørvirksomhed. Den finansielle sektor er ikke omfattet. De fleste af de 23 koncerner arbejder inden for både industri, handel og service.

Det kan bemærkes, at det ikke har været muligt at fremskaffe oplysninger om virksomhedsovertagelser for perioden før 1983.

Spm. nr. S 585

Til boligministeren (21/2 89) af:

Helge Sander (V):

»Hvordan sikrer ministeren tilstrækkelig bredde ved udbud af store offentlige licitationer i hoved- og totalentrepriser?«

Begrundelse

Der har i de senere år udviklet sig en praksis, hvorefter store licitationer, der udbydes i hoved- og totalentrepriser, annonceres på en sådan måde, så interesserede tilbudsgivere kan melde sig til en prækvalifikationsrunde, hvorefter der udvælges tre til fem tilbudsgivere. Dette gælder såvel offentlige byggerier som offentligt støttede boligbyggerier.

Intentionerne ved dette er naturligvis at sikre, at der ikke er for mange tilbudsgivere, som bruger ressourcer på at udregne tilbud, at sikre, at de bydende har tilstrækkelig god økonomi til at gennemføre opgaven, og at undersøge, hvorvidt de bydende har tilstrækkelige faglige kvalifikationer.

Det har imidlertid vist sig, at de gode intentioner har nogle uheldige konsekvenser, idet ovennævnte tre punkter nemt bliver en sovepu-

de for de teknikere og embedsmænd, der skal udvælge de bydende, således at der i praksis kun udvælges de traditionelle tilbudsgivere.

Det er efterhånden så galt, at der i fagkredse tales om, at »de syv søstre« (Rasmussen & Schiøtz, A. Jespersen & Søn, Larsen & Nielsen, Monberg & Thorsen, Højgaard & Schultz, Hoffmann & Sønnen og Kampsax) er temmelig enerådende på de store statslige opgaver såvel som på de store boligforeningsbyggerier med offentlig støtte.

Spørgeren mener, at licitationer af den omtalte type i størst mulig udstrækning bør udbydes som offentlige licitationer, og i sager, hvor dette ikke er hensigtsmæssigt, bør sagerne udbydes på en måde, så det størst mulige antal af de økonomisk og fagligt kvalificerede tilbudsgivere får chancen.

Det er også uheldigt, at der i totalentreprise-licitationer ofte udbetales tilbudsvederlag. Det er helt horribelt, da det er med til at sikre, at de firmaer, der ikke er konkurrencedygtige, overlever og tager pladsen op for ekspansive konkurrencedygtige firmaer.

Svar (2/3 89):

Boligministeren (Agnete Laustsen):

[Boligministeren]

De regler, som er baggrunden for spørgsmålet, findes i Byggestyrelsens cirkulære af 6. januar 1983 om udbud af (statslige og statsstøttede) bygge- og anlægsarbejder.

Herefter kan bygherrerne frit vælge mellem offentligt udbud og begrænset udbud. I sidstnævnte tilfælde skal der normalt indbydes mindst tre og højst fem bydende.

For at fremme konkurrencen er det yderligere bestemt, at der ved begrænset udbud gælder:

- de bydende må ikke alle være fra en kreds af virksomheder med indbyrdes forbindelse, f.eks. datterselskaber,
- de bydende må ikke alle være fra samme lokale område, og
- bygherrer med vedvarende bygge- og anlægsvirksomhed må ikke indbyde den samme kreds af virksomheder ved hvert udbud.

Ved offentligt udbud må arbejdet ikke forbeholdes bydende fra et bestemt lokalt område eller bydende fra bestemte grupper af erhvervsdrivende såsom medlemmer af bestemte erhvervsorganisationer.

For at fremme konkurrencen yderligere anbefales det i Byggestyrelsens »Bygherrevejledning« at indlede begrænset udbud med offentlig indkaldelse af mulige tilbudsgivere (prækvalifikationsrunde). Herved får bygherren et bredere valggrundlag.

Baggrunden for det frie valg mellem offentligt og begrænset udbud er, at der er en række fordele og ulemper forbundet med begge former, og at bygherren selv antages bedst at kunne vurdere, hvilken form der er mest hensigtsmæssig i det enkelte tilfælde.

Med hensyn til anvendelse af begrænset udbud viser et rundspørge, der er foretaget for så vidt angår statsligt og statsstøttet byggeri, at der er betydelig spredning blandt de virksomheder, der får opgaverne overdraget.

Der er således ikke fremkommet belæg for, at der er særlige koncentrationer på dette felt.

Efter min opfattelse er der på denne baggrund ikke grund til at ændre de gældende udbudsregler på de områder, som det stillede spørgsmål vedrører. Reglerne tjener efter min opfattelse deres formål, som er at fremme konkurrencen og herigennem sikre, at arbejderne gennemføres på kvalificeret måde og i den rette kvalitet til den lavest mulige pris.

Jeg kan tilføje, at i forbindelse med en høring om et nyt udbudscirkulære i 1988 var antallet af

bydende ved begrænset udbud foreslået ændret fra 3-5 til 5-7. Så godt som ingen af de hørte udførende, bygherrer og ministerier støttede imidlertid dette forslag.

Hvad angår spørgsmålet om det rimelige i tilbudsvederlag, kan jeg oplyse, at tilbudsvederlag ydes som en delvis dækning af de projekteringsudgifter, som de bydende i en total-entreprisekonkurrence har. Vederlagene skal give større mulighed for, at de bydende udarbejder kvalificerede tilbudsprojekter, men vederlagene giver langtfra fuld dækning for udgifterne.

Spm. nr. S 586

Til boligministeren (21/2 89) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at lette handicappedes muligheder for at færdes på offentlige steder, specielt med hensyn til adgang til lægeklinikker, kiropraktorklinikker, fysiurgiske klinikker m.v.?«

Begrundelse

Mange læge-, kiropaktor- og fysiurgiske klinikker m.fl. ligger på 1. og 2. sal eller højere. Det kan betyde meget vanskelige forhold for handicappede. Hjælpere til disse får svære, tunge og uhensigtsmæssige løft, og det medfører dårlige arbejdsforhold for falckfolk. Der bør derfor stilles skærpede krav for at lette adgangen til de omtalte steder ved nybygning og ombygning, men det kan også blive nødvendigt at kræve ombygning af adgangsveje ved etablering af sådanne klinikker.

Også adgangen til offentlige kontorer, stationer og lignende kan være besværlig for handicappede og bør lettes.

Svar (1/3 89):

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Byggeslovgivningen indeholder allerede en række bestemmelser, som vedrører adgangsforhold og indretning af bygninger med henblik på at gøre disse handicappede. Adgangsarealer skal være udformet, så bebyggelsen kan benyttes af personer, hvis bevægelses- og orienteringsevne er nedsat. Adgangsarealer skal have en vis bredde. Adgangen skal være niveaufri, eventuelle niveauforskelle som følge af terræ-

[Bollgministeren]

net skal udlignes med ramper, og der er regler for den maksimale hældning på ramper og bestemmelser om placering af reposer og håndlister.

Bestemmelserne vedrører etageboligbyggeri, erhvervsbyggeri og offentligt tilgængelige bygninger som f.eks. lægehuse, kiropraktorklinikker m.v. samt råduse og lignende offentligt tilgængelige kontorbygninger m.v., og bestemmelserne gælder for alt nybyggeri samt større ombygningsarbejder, der er væsentlige i forhold til de nævnte bestemmelser.

Byggelovgivningen indeholder ikke hjemmel til at udvide bestemmelserne til at gælde alt eksisterende byggeri.

Ovennævnte bestemmelser er fastsat med hjemmel i byggelovens § 6, stk. 1, litra d, og har til formål at sikre, at bebyggelsen kan benyttes af personer, hvis bevægelses- og orienteringsevne er nedsat. Transportforholdene for sådanne personer ud fra arbejdsmiljømæssige vurderinger tilgodeses samtidig i et vist omfang af de gældende bestemmelser, men er, som det fremgår af byggeloven, ikke hovedformålet med de fastsatte handicapkrav.

Af den statusrapport, regeringen i januar 1988 afgav til Trafikudvalget vedrørende beslutningsforslag nr. B 137 om forbedring af trafik- og adgangsforhold for handicappede, fremgår, at Sundhedsministeriet finder, at spørgsmålet om at sikre handicappede bedre fysiske adgangsforhold til læger, tandlæger og lignende klinikker bør indgå i de overenskomstfastsatte vilkår for at kunne praktisere for Sygesikringen.

Efter min opfattelse vil de handicappedes hjælpes forhold, herunder forholdene for falckfolk, også mest hensigtsmæssigt kunne finde en løsning på samme måde gennem vilkårene for at kunne praktisere for Sygesikringen.

For så vidt angår handicaptilgængelig indretning af trafikterminaler, dvs. tog- og busstationer, færgehavne og lufthavne, henvises ligeledes til den statusrapport, regeringen i januar 1988 afgav til Trafikudvalget vedrørende beslutningsforslag nr. B 137 om forbedring af trafik- og adgangsforhold for handicappede. I tilslutning hertil fremgår bl.a., at DSB løbende har forsynet S-togsstationer med elevatorer, og at der fortsættes hermed i takt med de økonomiske muligheder. Det fremgår videre, at DSB i takt med stationernes modernisering søger at

lette forholdene for handicappede. Mange stationer har såvel elevatorer som handicaptolet, og DSB yder hjælp til handicappede, hvis der fremsættes ønske herom i forvejen. DSB's køreplan indeholder oplysninger om hjælp til handicappede, herunder fortegnelse over telefonnumre, hvor der kan gives oplysninger for bevægelseshæmmede.

Vedrørende initiativer på området kan jeg således i det hele henvide til regeringens statusrapport fra januar 1988 vedrørende beslutningsforslag nr. B 137.

Spm. nr. S 588

Til *landbrugsministeren* (22/2 89) af:

Tove Niemann (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange yngre jordbrugere der har fået lån og tilskud, og hvor mange der har fået afslag på ansøgning om lån og tilskud i overensstemmelse med loven om statsgaranti m.m. ved udlån til yngre jordbrugere, og med hvilke begrundelser?«

Begrundelse

Det forekommer at være langt størstedelen af ansøgerne til statsgaranti og rentetilskud m.m., der får afslag. I dette lys burde reglerne vedrørende tildeling af statsgaranti og rentetilskud m.m. ved udlån til yngre jordbrugere tages op til fornyet overvejelse.

Svar (6/3 89):

Landbrugsministeren (Fogh Rasmussen, fg.):

Lov om statsgaranti og rentetilskud m.m. ved udlån til yngre jordbrugere trådte i kraft den 1. juni 1985.

Indtil den 31. december 1988 har Dansk Landbrugs Realkreditfond modtaget 2.693 ansøgninger, og af disse har 2.394 yngre jordbrugere fået lån og tilskud efter loven. 188 ansøgere har fået afslag.

Jeg kan henvide til følgende oversigt:

	1985-88
Afgivne tilbud	2.420
Afslag	188
Ikke accepterede tilbud	26
Sager under behandling	59
Modtagne ansøgninger i alt	<u>2.693</u>

[Landbrugsministeren]

Der er i gennemsnit givet afslag vedrørende 7 pct. af de modtagne ansøgninger. Omkring halvdelen af disse afslag er givet, fordi ansøgeren ikke opfyldte uddannelseskra- vet. Ca. 1/3 af afslagene er givet, fordi ansøgeren ikke opfyldte hovederhvervskravet. Der gives endvidere hvert år enkelte afslag på grund af bopælskravet, kravet om, at bedriften drives for egen regning og risiko, samt kravet om førstegangsetablering.

Jeg må på denne baggrund afvise, at langt størstedelen af ansøgerne får afslag, som det anføres i begrundelsen for spørgsmålet.

Spm. nr. S 589

Til *miljøministeren* (23/2 89) af:

Margrete Auken (SF):

»Vil Danmark støtte et forslag om, at landene forpligter sig til at reimportere affald, der er afvist af modtagerlandets myndigheder, under de endelige forhandlinger om en global konvention vedrørende grænseoverskridende transport af miljøfarligt affald?«

Begrundelse

Visse lande har under forhandlingerne om en global konvention givet udtryk for, at de ikke kan acceptere et forslag om, at landene er forpligtede til at reimportere affald, der er afvist af modtagerlandets myndigheder, eller som på anden måde ikke kan behandles som planlagt. Disse lande mener, at konventionens forpligtelser alene gælder eksportøren eller affaldsproducenten og ikke staten.

Hvis konventionen vedtages uden statslige forpligtelser, vil der i forbindelse med reimport kunne opstå store problemer, hvis eksportøren ikke kan identificeres eller lokaliseres, eller hvis eksportøren er gået konkurs.

Spørgeren håber, at ministeren er enig i, at de stater, der tillader affaldseksport, også har et ansvar for affaldet, hvis noget går galt.

Svar (8/3 89):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Danmark er positivt over for, at eksportlandet i de af spørgeren nævnte tilfælde skal sikre, at farligt affald tages tilbage enten af eksportøren eller af affaldsproducenten eller om nødvendigt af staten.

Spm. nr. S 590

Til *skatteministeren* (23/2 89) af:

Arne Jensen (S):

»Kan ministeren oplyse, i hvilket omfang udgift til hegning i skovområder er afskrivningsberettiget i henhold til afskrivningsloven, i det omfang den tjener til at sikre træers og planters opvækst?«

Begrundelse

Ved hegning i skove er der gennem de seneste år foretaget hegning i et omfang, som ikke tjener til sikring af den erhvervsmæssige drift, men mere har karakter af camouflerede hjortefarme og jagtreservater.

Det er af interesse at få oplyst, i hvilket omfang disse investeringer kan gøres til genstand for afskrivninger begrundet i en erhvervsmæssig udnyttelse af danske skove.

Svar (7/3 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hegn anses efter praksis for en del af den faste ejendom og kan derfor afskrives som bygninger efter afskrivningslovens § 18, stk. 1, litra a. Afskrivningsadgang forudsætter erhvervsmæssig anvendelse.

Afskrivningsadgang på udgifter til hegning i skovområder forudsætter, at hegnen tjener til sikring af den erhvervsmæssige drift af skovområdet. Udgifter til hegning i skovområder, hvor hegningen tjener til sikring af træers og planters opvækst, kan således afskrives efter afskrivningsloven.

Udgifter til hegning af hjortefarme eller jagtreservater kan ligeledes afskrives, når hjortefarmen eller jagtreservatet drives erhvervsmæssigt.

Udgifter til hegning, der tjener rent private formål, kan derimod ikke afskrives.

Spm. nr. S 591

Til *skatteministeren* (23/2 89) af:

Arne Jensen (S):

»Kan ministeren oplyse, i hvilke områder af landet en sammenlægning af amtsskatteinspektorer og toldkamre skal finde sted, og hvor mange folkevalgte råd der i den sammenhæng skal nedlægges?«

[Arne Jensen]

Begrundelse

Der henvises til ministerens egen pressemeddelelse om sammenlægning af amtsskatteinspektorater og toldkamre og til den borgerlige regerings beslutning om at afskedige 5.000 medarbejdere inden for skatteadministrationen i stat og kommuner.

Det er i øvrigt af interesse at få oplyst, hvordan en effektiv skatte- og moms kontrol kan gennemføres med færre midler afsat på finansloven og med de af ministeren foreslåede afskedigelser i den samlede skatteadministration.

Svar (7/3 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Regeringen forhandler i øjeblikket med kommunerne om den fremtidige struktur på skatteområdet på lokalt og regionalt niveau. Forhandlingerne er et led i regeringens bestræbelser på at modernisere og effektivisere den samlede skatte- og afgiftsadministration og nedbringe ressourceforbruget. Ved regelforenklning og ændringer i den administrative opbygning og praksis skal administrationen forenkles, så betjeningen af borgere og virksomheder bliver mere effektiv.

Forhandlingerne er endnu ikke afsluttet, og regeringen har derfor ikke taget endelig stilling til den fremtidige opgavefordeling og organisation af klagesystemet samt sammenlægninger på det regionale niveau. Det er således ikke muligt at besvare spørgsmålet mere konkret.

Spm. nr. S 592

Til *skatteministeren* (23/2 89) af:

Arne Jensen (S):

»Hvordan skal den fremtidige struktur være i den af regeringen foreslåede kollektive ledelse på skatte- og toldområdet?«

Begrundelse

Der henvises til regeringens beslutning om sammenlægning af Skatte- og Tolddepartementet samt en senere sammenlægning af direktoraterne.

Det er af interesse at få oplyst, hvem der bliver de ansvarlige på henholdsvis skatte-, told-, moms- og vurderingsområderne, og i hvilket omfang sammenlægningen vil medføre forøge-

de personaleudgifter i den centrale administration.

Det er samtidig af interesse at få oplyst, om en samkøring af eksisterende registre er nødvendig, og i hvilket omfang det vil medføre ændringer af registerloven i forhold til Tolddepartementet, Skattedepartementet, Statsskattedirektoratet, amtsskatteinspektoraterne og de enkelte kommuner.

Svar (7/3 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Omlægningen af skatte- og afgiftsadministrationen kræver en betydelig ledelseskraft og et tæt og konstruktivt samarbejde mellem de involverede topchefer og deres medarbejdere.

Den nye struktur inden for Skatteministeriet er indført med virkning fra den 1. marts 1989. Departementschef Jens Rosmans ansvarsområde omfatter det løbende sekretariats- og lovgivningsarbejde, herunder de internationale opgaver på departementalt plan, samt Landskatteretten. Skatte- og afgiftsdirektør Hans Westerbergs ansvarsområde er driftsområdets overordnede budget- og økonomifunktion, uddannelses- og personalepolitik, edb-planlægning og anden overordnet planlægning samt ledelses- og organisationsudvikling. Statsskattedirektør René Mikkelsens ansvarsområde er ledelsen af Statsskattedirektoratet med tilhørende amtsskatteinspektorater, ligesom tolddirektør C. A. Nielsens ansvarsområde er ledelsen af Direktoratet for Toldvæsenet med tilhørende distriktstoldkamre.

De fire topledere udgør sammen med ministeren ministeriets koncernledelse, hvor alle spørgsmål af overordnet betydning for ministeriets udvikling drøftes. Som eksempler kan nævnes spørgsmål om budget og økonomi, uddannelse og personalepolitik, organisations- og ledelsesudvikling samt edb-planlægning og anden overordnet planlægning.

Sammenlægningen af de to departementer og omdannelsen af skatte- og afgiftsadministrationen til én samlet koncern giver mulighed for en bedre ressourcestyring, mere effektiv kontrol, bedre service over for erhvervsvirksomhederne og letter omstillingen til det indre marked. Sammenlægningen vil ikke medføre forøgede personaleudgifter i den centrale administration.

[Skatteministeren]

I begrundelsen for spørgsmålet nævnes det, at det er af interesse at få oplyst, om en samkøring af eksisterende registre er nødvendig, og i hvilket omfang det vil medføre ændringer af registerloven i forhold til Tolddepartementet, Skattedepartementet, Statsskattedirektoratet, amtskatteinspektorerne og de enkelte kommuner.

Hertil kan bemærkes, at sammenlægning af Skattedepartementet og Told- og Afgiftsdepartementet ikke umiddelbart vil påvirke registerstrukturen på skatte- og afgiftsområdet.

Allerede i dag finder der udveksling af oplysninger sted mellem skatte- og toldvæsenets edb-registre. Denne udveksling sker i overensstemmelse med registerlovgivningen.

På lidt længere sigt vil man tilstræbe en rationalisering af skatte- og toldvæsenets registre. En sådan rationalisering vil naturligvis ske i overensstemmelse med registerlovgivningen.

Spm. nr. S 593

Til *justitsministeren* (23/2 89) af:

Nør Christensen (CD):

»Kan ministeren oplyse, om der inden for en overskuelig fremtid kan forventes ændrede og mere præcise regler for forkyndelser i straffesager, således at retterne i langt videre omfang kan benytte brevforkyndelse og civile stævningsemænd og politiet kan fritages for dette arbejde?«

Begrundelse

Med bekendtgørelse nr. 255 af 20. juni 1972 blev der indført nye regler for forkyndelser; og det var en af intentionerne, at politiet i videst muligt omfang skulle fritages for at foretage forkyndelser, hvilket bl.a. fremgår af bemærkningerne til loven og af Justitsministeriets skrivelse af 29. juni 1972. Endvidere fremgår det af Justitsministeriets udsendte idékatalog til forenkling af justitsvæsenet (november 1988) pkt. 20, at politiet anvender betydelige ressourcer i forbindelse med forkyndelser. Således modtog politiet i 1987 godt 93.000 begæringer om forkyndelser, hvilket fremgår af politiets årsberetning. Ligeså kan man i beretningen læse, at en omegnspolitikreds har modtaget i alt 7.977 begæringer om forkyndelser i 1987, hvilket er et meget stort antal set i forhold til samtlige andre politikredse i landet.

Endelig bemærkes, at de eksisterende regler for forkyndelser ikke fortolkes ens i alle retskredse, hvorfor eventuelle nye regler bør udformes mere præcist.

Svar (7/3 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Det kan oplyses, at jeg for nylig har nedsat en arbejdsgruppe med den opgave at gennemgå reglerne om forkyndelse. Arbejdsgruppen skal vurdere, i hvilket omfang det vil være muligt at forenkle disse regler ved f.eks. i et vist omfang at lade forkyndelse ske ved almindeligt brev til den pågældendes folkeregisteradresse.

Arbejdsgruppen består af repræsentanter for politiet, anklagemyndigheden, domstolene og de berørte personaleorganisationer, herunder stævningsemændene.

Arbejdsgruppen, der allerede har holdt sit første møde, forventes at fremkomme med et udkast til ændrede lovregler på området i løbet af sommeren 1989, således at lovforslag vil kunne fremsættes i Folketinget til efteråret.

Spm. nr. S 595

Til *socialministeren* (23/2 89) af:

Jane Oksen (FP):

»Kan en kommune kræve betaling for plejehjemsophold med tilbagevirkende kraft?«

Begrundelse

Det drejer sig om en plejehjemsbeboer, hvis mand er død for flere måneder siden. Beboeren har ikke tidligere betalt for opholdet, men tillægges efter mandens død hele formuen. Kommunen kræver nu betaling for opholdet, fra den dag manden er død, selv om den først nu er blevet opmærksom på forholdet.

Svar (2/3 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Den Sociale Ankestyrelse har i en offentliggjort afgørelse, jf. vedlagte SM (0-71-88), truffet afgørelse om, fra hvilket tidspunkt der kan foretages omregning af opholdsbetalingen for en plejehjemsbeboer.

Heraf fremgår, at Ankestyrelsen fandt, at der først ved afslutningen af skifte var grundlag for at kræve betaling for plejehjemsophold af formueindtægterne af den arvede formue.

[Socialministeren]

Ankestyrelsen lagde ved denne afgørelse til grund, at pågældende beboer ikke i bobehandlingsperioden havde fået forøget sin formue i form af arv, som pågældende havde kunnet disponere over.

Om muligheden for i det hele taget at kræve efterbetaling, hvis det senere viser sig, at der er betalt for lidt for plejehjemsopholdet, henvises i øvrigt til en række afgørelser fra Ankestyrelsen (offentliggjort som SM 0-1-86 og SM 0-24-86). (Ikke optrykt her).

Heraf fremgår, at Ankestyrelsen ved afgørelsen af de konkrete sager bl.a. har lagt vægt på,

- om beboeren har opfyldt sin oplysningspligt efter bistandslovens § 18,
- om kommunen selv har haft eller burde have haft kendskab til de forhold, der begrundes omregningen,
- om beboeren i øvrigt har været i god tro.

Det er ikke muligt på grundlag af oplysningerne i det stillede spørgsmål at sige, om der i det beskrevne tilfælde er grundlag for at kræve efterbetaling.

Afgørelsen fra kommunen kan indbringes for det stedlige amtsankenævn.

Spm. nr. S 596

Til *udenrigsministeren* (23/2 89) af:

Ernst B. Schmidt (FP):

»Er det ikke en handelsdiskriminering, når udenrigsministeren kalder det pjattet, at USA vil fastholde sin mangeårige eksport af kød, når kødet fuldt ud kan opfylde de kvalitetskrav, forbrugerne stiller til kød i EF?«

Begrundelse

Ifølge Børsen den 14. februar 1989 har udenrigsministeren under den amerikanske udenrigsminister James Bakers besøg udtalt, at det er »pjattet af USA at gøre hormonkødet til et stort problem«.

Hvad ville en dansk udenrigsminister mene, hvis det var det danske kød, der med samme »saglighed« blev hindret i at blive solgt?

Svar (3/3 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

I Folketingets Markedsudvalg har jeg løbende og udførligt redegjort for regeringens holdning til hormonsagen, og denne holdning har haft bred tilslutning fra partierne.

Den løsning, som nu aftegner sig, går ud på, at EF opretholder sit forbud mod anvendelse af væksthormoner i kødproduktionen, og at USA samtidig har mulighed for at eksportere hormonfrit kød til EF. Det er netop en sådan løsning, regeringen til stadighed har arbejdet for.

Spm. nr. S 597

Til *miljøministeren* (24/2 89) af:

Margrete Auken (SF):

»Hvilket juridisk grundlag har Miljøstyrelsen for at kunne ændre egenaccept af en kommunes beslutning om at opkræve vandafledningsafgift efter målt forbrug af vand dér, hvor der var installeret vandmålere?«

Begrundelse

Allerød Kommune havde oprindeligt valgt ovennævnte fremgangsmåde, hvilket i første omgang blev accepteret af Miljøstyrelsen. Men efter en henvendelse fra de private vandværkers forening ændrede styrelsen opfattelse og meddelte Allerød Kommune, at opkrævning efter målt forbrug kun kunne finde sted, hvis vandmåler var påbudt.

Kommunen må nu betale erstatning til de borgere, som i tillid til den første beslutning har ladet installere vandmålere. Dette er helt klart ikke acceptabelt for kommunen. Det kan ikke være i overensstemmelse med god forvaltningskik først at meddele én beslutning og derefter komme frem med en for borgerne og kommunen mere ugunstig beslutning – og derfor spørger der om det juridiske aspekt.

Hertil kommer, at der må være en helt klar interesse i for kommunen at tilskynde til at spare på drikkevandsressourcerne, hvilket en ordning med betaling efter målt forbrug absolut må siges at bidrage til, idet der forventeligt vil være mange husstande, som vil lade installere vandmålere.

Til slut bør det overvejes, om denne sag er af en sådan vigtighed, at det kan forsvares at sætte kommunernes selvbestemmelse ud af kraft, således som det er sket med denne centrale beslutning i Miljøstyrelsen.

Svar (6/3 89):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der har oplyst følgende:

[Miljøministeren]

»Betalingsvedtægtsloven administreres af de kommunale myndigheder, og kommunens afgørelse kan ikke ankes til Miljøstyrelsen.

Miljøstyrelsen har som led i den almindelige praksis, der gælder for centrale myndigheder, givet Allerød Kommune en vejledende udtalelse om loven efter anmodning fra kommunen. Der er således ikke tale om, at Miljøstyrelsen har truffet en bindende afgørelse i sagen.

På baggrund af en henvendelse fra Vandværksforeningen efter Miljøstyrelsens første besvarelse af spørgsmålet tog Miljøstyrelsen spørgsmålet op til fornyet vurdering. Denne vurdering medførte, at man kom til et andet fortolkningsresultat, der afveg fra den første besvarelse.

Som nævnt er det udelukkende en vejledende udtalelse, som Miljøstyrelsen har afgivet, idet den endelige fortolkning af loven henhører under domstolene.«

Jeg kan tilføje, at når der ikke generelt kræves opsætning af vandmålere, skyldes dette de udgifter, der vil være forbundet hermed.

Spørgsmålet har været overvejet i forbindelse med udarbejdelsen af Miljøministeriets betænkning »Vandpriser« fra 1983. Jeg henviser herom til mit svar på spørgsmål 26, der blev stillet i forbindelse med behandlingen af forslaget til betalingsvedtægtsloven. En kopi af svaret vedlægges.

Bilag**Spørgsmål 26:**

Hvor store udgifter vil der være ved at kræve obligatoriske vandmålere?

Svar:

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henvise:

»I forbindelse med udarbejdelsen af Miljøministeriets betænkning »Vandpriser« drøftedes indførelse af vandmålere i alle ejendomme. Hensigten med at indføre vandmålere var i den sammenhæng at begrænse vandforbruget og kontrollere vandtab fra ledningsnet.

Det er anført i betænkningen, at installation, vedligeholdelse og aflæsning af målere kan medføre en væsentlig forøgelse af vandprisen især for beboere med små vandforbrug. Der er

ikke i rapporten anført nogle priser for udgifterne, men nogle af udvalgets medlemmer foretog overslagsmæssige beregninger, der omfattede installation af målere i de huse, der ikke havde det. En overslagspris på ca. 1 mia. kr. (1983-priser) blev skønsmæssigt angivet for installationsomkostningerne. Dertil skal lægges årlige driftsudgifter til vedligeholdelse og aflæsning af den ca. 1 million nye vandmålere på ca. 100 mio. kr./år.«

Spm. nr. S 598

Til *forsvarsministeren* (24/2 89) af:

Behnke (FP):

»Er det med i ministerens afbureaukratiseringsovervejelser at sælge/udleje Hyllekrog Fyr på Lolland?«

Begrundelse

Det er spørgerens indtryk, at fyret i øjeblikket står tomt. I den situation kunne der være en besparelse eller indtægtsmulighed ved at udleje/sælge fyret til private, der måtte være interesseret i at anvende bygningen aktivt.

Svar (3/3 89):

Forsvarsministeren (Enggaard):

I september måned 1988 udbad Finansudvalget sig oplyst, hvilke ejendomme regeringen vil søge afhændet i 1989, samt årsagen til den påtænkte afhændelse.

I mit svar oplyste jeg, at Forsvarsministeriet påtænker at afhænde Hyllekrog Fyr, som ikke mere anvendes af forsvarret.

Under drøftelserne om fyrets fremtid har der bl.a. været fremsat planer om at anvende ejendommen til placering af en kortbølgesenderstation. Denne anvendelse er nu blevet opgivet.

På denne baggrund sættes Hyllekrog Fyr i udbud i overensstemmelse med gældende regler for salg af statens faste ejendomme.

Spm. nr. S 599

Til *miljøministeren* (24/2 89) af:

Behnke (FP):

»Vil ministeren stoppe det vanvid, som miljømyndighederne udviser, når de forbyder landmænd at bruge eget brøndvand til markvanding og maskinvask?«

[Behnke]

Begrundelse

I Jyllands-Posten fra den 20. februar 1989 bliver det oplyst, at en landmand har fået det påbud, at hans private vandboring skal lukkes, og at han end ikke må bruge vandet til at vande marker og vaske maskiner med.

Hvis dansk landbrug skal have en chance for at komme på fode igen, kan det ikke være rigtigt, at den type vanvidshistorier skal fortsætte. Spørgeren forventer, at ministeren sætter miljømyndighederne grundigt på plads.

Svar (6/3 89):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

De danske krav til drikkevandets kvalitet udspringer af Verdenssundhedsorganisationen WHO's anbefalinger og følger de grænseværdier, der er fastsat i De Europæiske Fællesskabers direktiv af 15. juli 1980 om kvaliteten af drikkevand (direktiv 80/778/EØF).

Efter vandforsyningslovens § 60 er det kommunalbestyrelserne, der fører tilsyn med vandkvaliteten i vandforsyningssystemer.

I medfør af vandforsyningslovens § 60, stk. 2, har miljøministeren udstedt bekendtgørelse nr. 515 af 29. august 1988, der fastsætter nærmere regler for den regelmæssige kommunale kvalitetskontrol.

De fastsatte grænseværdier for drikkevands indhold af stoffer omfatter enhver form for drikkevandsforsyning, men medens det tidligere var den enkelte grundejer, der var ansvarlig for kvaliteten af drikkevandet fra egen vandforsyning, er enkeltvandforsyningsanlæggene med udstedelse af ovennævnte bekendtgørelse nu også omfattet af det regelmæssige kommunale tilsyn.

Hvis der ved det regelmæssige kommunale tilsyn konstateres dårlig vandkvalitet, kan kommunalbestyrelsen i medfør af vandforsyningslovens § 62 påbyde begrænsninger i forbindelse med anvendelse af vandet og/eller påbyde forbedringer af det pågældende vandforsyningsanlæg.

Enkeltvandforsyningsanlæggene er ofte karakteriseret ved mangelfuld teknisk standard og indvinder vand fra meget korte borer. I områder, hvor vandforsyningen overvejende er baseret på de enkelte ejendommers egne vandforsyningsanlæg, har det erfaringsmæssigt vist sig, at vandet fra disse anlæg ikke overholder de fastsatte kvalitetskrav.

Forsøg på at forbedre vandkvaliteten ved udbedring af anlæggene, uddybning af borerne m.v. vil ofte være meget bekostelig for den enkelte lodsejer og uden garanti for forbedring af vandkvaliteten.

I medfør af vandforsyningslovens § 29 kan kommunalbestyrelsen derfor for områder, hvor vandforsyningen ud fra en samlet vurdering ikke findes tilfredsstillende, udarbejde planer for og overslag over udgifterne ved udførelsen af et alment vandforsyningsanlæg (vandværk) eller ved en eller flere ejendommers tilslutning til bestående alment vandforsyningsanlæg.

Det er Miljøstyrelsens opfattelse, at sådanne samlede løsninger på et helt områdes drikkevandsproblemer i de fleste tilfælde er det mest hensigtsmæssige og økonomisk rationelle for den enkelte lodsejer.

Ejendomme med dårlig vandkvalitet inden for det pågældende område vil herefter i medfør af § 29 kunne påbydes tilslutning til den alment vandforsyning.

I fortsættelse af ovenstående påbud kan kommunalbestyrelsen eller amtsrådet påbyde, at ejendommens hidtidige brønd eller boring sløjfes i medfør af vandforsyningslovens § 36.

Brønde og borer, der henstår ubenyttede, vil kunne fungere som lodret dræn, der leder forurenede vand fra højereliggende jordlag direkte til grundvandsmagasinet. Disse brønde og borer bør derfor sløjfes og forsegles efter gældende forskrifter (Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 4 af 4. januar 1980 om udførelse af borer efter grundvand).

Efter ansøgning fra den enkelte lodsejer kan kommunalbestyrelsen eller amtsrådet i medfør af vandforsyningslovens §§ 19 og 20 meddele tilladelse til, at eksisterende brønde eller borer fortsat anvendes til andre formål end husholdningsbrug.

En sådan fornyet indvindingstilladelse vil være betinget af, at brønden/boringen udbedres efter de tekniske forskrifter i ovennævnte bekendtgørelse.

Det er Miljøstyrelsens opfattelse, at ansøgninger om fortsat vandindvinding i vidt omfang imødekommes af kommunalbestyrelse eller amtsråd på de anførte vilkår.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at jeg lægger vægt på, at der på dette område er sket en decentralisering af ansvar og kompetence. Så vidt jeg er orienteret, administrerer de

[Miljøministeren]

kommunale og amtskommunale myndigheder
fornuftigt.

Spm. nr. S 600

Til *skatteministeren* (24/2 89) af:

Behnke (FP):

»Vil ministeren bekræfte, at den overflødige medarbejder i Statsskattedirektoratet, som medvirkede i en TV 2-udsendelse den 17. februar 1989, er blevet afskediget?«

Begrundelse

I udsendelsen Eleve2ren på TV 2 den 17. februar d.å. blev der i et indslag med overskriften pletsud kl. 20.30 bragt en reportage fra Statsskattedirektoratet, hvor man filmede den maskine, som sorterer de nye oplysningskort. I lokalet var en medarbejder, som blev spurgt om, hvad hans arbejde er. Dertil kunne han svare, at det vidste han ikke.

Spørgeren mener derfor, at der her er en glimrende chance for ministeren til at mindske de offentlige lønudgifter. Når en ansat end ikke ved, hvad der er hans arbejde, må det antages, at hans indsats kan undværes uden de store samfundsomvæltninger til følge.

Svar (8/3 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Det beror på en fejlinformation, at den pågældende medarbejder skulle være overflødig. Den pågældende medarbejder er ikke blevet afskediget.

Spm. nr. S 601

Til *trafikministeren* (24/2 89) af:

Behnke (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvor langt regeringen er nået i arbejdet med en ny hyrevognslov?«

Begrundelse

Adskillige vognmænd har gennem længere tid spurgt spørgeren, om der vil komme en ny hyrevognslov. Det vil derfor være oplysende, om ministeren kunne redegøre for, hvor langt regeringen er kommet med et eventuelt lovgivningsinitiativ.

Svar (7/3 89):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Jeg kan oplyse, at et forslag om ny lovgivning vedrørende hyrekørsel er under udarbejdelse, og forslaget vil efter høring af erhvervets organisationer m.fl. kunne påregnes fremsat inden udgangen af indeværende år.

Spm. nr. S 602

Til *kirkeministeren* (24/2 89) af:

Behnke (FP):

»Hvor længe kan ministeriets bureaukrati tillade sig at trække en navngivningssag ud?«

Begrundelse

Ifølge B.T. fra den 22. februar 1989 har familien Lindeberg fra Svebølle ved Kalundborg nu måttet tovtrække med ministeriet om en navngivning i 2 år. Det kan vel ikke være rigtigt, at den stakkels dreng skal være uden navn, blot fordi ministeriets bureaukrater ikke kan tage sig sammen og træffe en afgørelse i sagen.

Svar (1/3 89):

Kirkeministeren (Torben Rechendorff):

Kirkeministeriet har i meget høj grad forenklet sin ekspedition af fornavnesager inden for de sidste år.

Ansøgning om godkendelse af fornavne, der ikke er optaget i den fortegnelse over godkendte fornavne, der er udsendt af ministeriet, senest i december 1988, kan forelægges ministeriet telefonisk. I en række sager træffes der herefter afgørelse uden indhentelse af erklæring fra ministeriets særlige sagkyndige i navnesager, Københavns Universitets Institut for Navneforskning. Ekspeditionstiden i disse sager er meget begrænset, normalt en dag eller to.

I de sager, hvor det er tvivlsomt, om navnet kan godkendes, forelægges sagen for Københavns Universitets Institut for Navneforskning, og den sagkyndiges erklæring indgår i grundlaget for sagens afgørelse. Ministeriet vil i disse sager normalt svare inden 3 uger.

Om den konkrete sag kan jeg oplyse, at ministeriet efter at have indhentet en erklæring fra navneforskningsinstituttet forelagde denne for forældrene med anmodning om en udtalelse. Sagen burde herefter være sat i bero på denne

[Kirkeministeren]

udtalelse, men blev ved en beklagelig ekspeditionsfejl henlagt. Forældrene har ikke besvaret ministeriets henvendelse og har ikke spurgt til sagen. Var dette sket, ville de hurtigt have modtaget ministeriets afgørelse.

Spm. nr. S 603

Til *kirkeministeren* (24/2 89) af:

Behnke (FP):

»Efter hvilke kriterier afgøres det, om et navn foreslået af forældrene kan godkendes i ministeriet?«

Begrundelse

Ifølge B.T. fra den 22. februar 1989 har ministeriet ikke villet godkende et ønske fra familien Lindeberg fra Svebølle ved Kalundborg om at navngive deres søn Christophher.

I disse tider, hvor der fødes tusinder af børn af udenlandske forældre i Danmark, kan der komme ønsker om mange navne, der ikke er traditionelt danske, men som forældrene har et oprigtigt ønske om at give deres børn.

Da kan det vel ikke være rigtigt, at man i ministeriet er så konservativ, at man ikke vil godkende nye navne.

Svar (1/3 89):

Kirkeministeren (Torben Rechendorff):

Bestemmelse om fornavn er anført i § 10, stk. 1, i personnavneloven (lov nr. 193 af 29. april 1981), hvorefter der som fornavn ikke må vælges et navn, der ikke er et egentligt fornavn, eller som kan blive til ulempe for barnet.

Navne, der er i brug som efternavn, kan herefter i almindelighed ikke godkendes som fornavne.

Der kan ikke tillægges en dreng et pigenavn eller omvendt. Et fornavn må have en sådan karakter, at der ikke kan rejses tvivl om bærerens køn.

Navnet skal i øvrigt være passende efter dansk kultur og tradition.

Usædvanlige stavemåder af gængse fornavne vil således i almindelighed ikke kunne godkendes, jf. Kirkeministeriets cirkulære af 1. marts 1982 om ændring af lovgivningen om personnavne, afsnit II.

Navnene Christoffer og Christopher er godkendt som drengenavne, og begge navne har en

historisk tradition. Stavemåden Christophher er derimod en usædvanlig form. Ifølge erklæring fra ministeriets sagkyndige, Københavns Universitets Institut for Navneforskning, kan ff ikke omsættes til dobbelt ph i navnet Christophher.

Der kan derfor ikke drages sammenligning mellem formen Christophher og de godkendte drengenavne Aurelius, Attila, Predbjørn og Prosper, der er optaget i ministeriets fortegnelse af 1. december 1988 over godkendte fornavne.

Der gælder en særlig regel for udlændinge, der uden forelæggelse for ministeriet kan tillægge deres barn et ikke tidligere godkendt navn, såfremt de erklærer, at navnet er i brug som fornavn i det land, hvorfra de kommer, jf. afsnit II i ministeriets nævnte cirkulære af 1. marts 1982.

Spm. nr. S 604

Til *kirkeministeren* (24/2 89) af:

Behnke (FP):

»Ministeren bedes oplyse, hvorfor navne som Aurelius, Attila, Predbjørn og Prosper regnes for bedre navne end Christophher?«

Begrundelse

Ifølge B.T. fra den 22. februar 1989 har ministeriet ikke villet godkende, at en lille dreng i Svebølle ved Kalundborg bliver navngivet Christophher, men samtidig er navne som Aurelius, Attila, Predbjørn og Prosper godkendt.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 603, se ovenfor).

Spm. nr. S 605

Til *kirkeministeren* (24/2 89) af:

Behnke (FP):

»Vil ministeren afbureaukratisere sit ministerium, således at en navngivningssag ikke kan tage 2 år?«

Begrundelse

Ifølge B.T. fra den 22. februar 1989 har familien Lindeberg fra Svebølle ved Kalundborg måttet trækkes med ministeriet i 2 år for at få lov til at navngive deres barn.

[Behnke]

I disse tider, hvor regeringen taler om afbureaukratisering, må navngivning være et indlysende område for ministeren at få taget fat på, når en lille dreng nu på andet år kan gå uden navn, blot fordi bureaukratiet ikke kan tage sig sammen til at træffe en afgørelse.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 602, se ovenfor).

Spm. nr. S 606

Til *justitsministeren* (27/2 89) af:

Leif Hermann (SF):

»Vil ministeren overveje at skrinlægge planerne om udbygningen af ting- og arresthuset i Nyborg?«

Begrundelse

Danmarks Naturfredningsforening har den 15. februar 1989 for Overfredningsnævnet indanket den af Fredningsnævnet for Fyns Amts sydlige fredningskreds afsagte kendelse om dispensation til udvidelse af ting- og arresthuset.

Naturfredningsforeningens indvendinger støttes af Rigsantikvaren, Skov- og Naturstyrelsens Fortidsmindekontor samt af Bevaringsforeningen i Nyborg. Dertil kommer, at politiets personaleforeninger i Nyborg ligeledes er modstandere af projektet, dog ud fra den begrundelse, at de planlagte lokaliteter bliver for små.

Svar (10/3 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Politiet i Nyborg er i dag placeret i lokaler i det af staten ejede ting- og arresthus, Stendamsgade 7-11, og i de af Justitsministeriet ejede ejendomme Stendamsgade 12 og Christianslundvej 84. De eksisterende lokaler opfylder ikke politiets behov, ligesom det er ønskeligt, at politiet samles i én bygning.

Til løsning af lokalebehovet for Nyborg politi har Justitsministeriet gennem en årrække søgt at muliggøre opførelsen af en tilbygning til ting- og arresthuset. Med henblik herpå har Justitsministeriet i 1969 og 1976 med Finansudvalgets tiltrædelse købt tre naboejendomme og nedrevet bygningerne på disse.

Nyborg Byråd har i 1985 vedtaget en lokalplan for området, der sikrer muligheden for op-

førelse af en tilbygning til den eksisterende politigård i ting- og arresthuset.

På finansloven for 1987, 1988 og 1989 er der bevilget henholdsvis 1, 3 og 10 mio. kr. til om- og tilbygningen af Nyborg politigård. Totaludgiften til byggeriet er på finansloven for 1989 opgjort til 28,853 mio. kr. (indeks 545).

Projektforslag for om- og tilbygning til den eksisterende politigård i ting- og arresthuset er for tiden under udarbejdelse og forventes færdiggjort i nærmeste fremtid, hvorefter sagen efter indhentet udtalelse fra Boligministeriet, Byggestyrelsen, i overensstemmelse med de bevillingsmæssige regler vil blive forelagt Finansudvalget med henblik på tilslutning til byggeriets fortsatte projektering og opførelse.

På baggrund af den allerede skete planlægning og projektering af en om- og tilbygning til den eksisterende politigård i ting- og arresthuset finder Justitsministeriet det af såvel økonomiske som tidsmæssige årsager uhensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at tage en ændret placering af politigården op til nærmere overvejelse, i hvilken forbindelse det bemærkes, at dispositionsforslaget til udvidelsen af ting- og arresthuset efter Justitsministeriets opfattelse tager videst muligt hensyn til den eksisterende bebyggelse og det historiske miljø omkring Nyborg Slot.

Denne opfattelse lægges da også til grund af flertallet i Fredningsnævnet for Fyns Amts sydlige fredningskreds, der i forbindelse med meddelelse af dispensation fra naturfredningslovens § 53 den 12. januar 1989 meddelte, at »det nu foreliggende projekt på en rimelig måde vil falde harmonisk ind i omgivelserne«.

Hertil kommer, at politiets lokalebehov på lang sigt må antages at kunne dækkes ved opførelse af en tilbygning til en allerede eksisterende bygningsmasse, således at det også bevillingsmæssigt må anses for fordelagtigt at opretholde politiets nuværende placering, ligesom placeringen ved arresthuset må anses for hensigtsmæssig.

Justitsministeriet finder således fortsat, at Nyborg politigårds fremtidige placering bør være ved det eksisterende ting- og arresthus.

Spm. nr. S 607

Til *kulturministeren* (27/2 89) af:

Jette Pors (CD):

[Jette Pors]

»Vil ministeren oplyse, efter hvilke kriterier de tidligere § 14-museer (specialmuseerne) har opnået en selvstændig status på finansloven, med særligt henblik på, hvor vikingskibsmuseet i Roskilde er placeret i denne sammenhæng?«

Begrundelse

Vikingskibsmuseet i Roskilde, der er enestående som maritimt kultur- og forskningsmuseum på landsplan, vil lide økonomisk tab ved bortfald af § 14-tilskuddet.

Museet har i forvejen meget vanskelige økonomiske vilkår at arbejde under, og det vil derfor være relevant at få oplyst, om vikingskibsmuseet kan blive ligestillet med de andre § 14-museer, som er blevet opprioriteret på finansloven, eller hvorvidt det tidligere tildelte beløb eventuelt vil blive overført og tillagt museet som § 12-museum. Det er ikke min opfattelse, at det hidtil tildelte § 14-tilskud bør beskæres eller udgå af museets budget fremover. Tværtimod bør museet sikres samme vilkår som de ovenfor omtalte specialmuseer, der er sat på finansloven.

Svar (6/3 89):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Efter den gældende museumslov oppebærer 8 museer, herunder Vikingskibshallen i Roskilde, tilskud efter såvel lovens § 12 som lovens § 14. Ved det forslag til revision af museumsloven, der for tiden behandles i Folketinget, er der stillet forslag om, at hovedparten af disse museer for fremtiden skal modtage stats-tilskud efter den foreslåede faste tilskudsordning ud fra den betragtning, at man har ønsket så få særordninger som muligt. Når 3 af disse museer alligevel foreslås tillagt tilskud i form af særlig bevilling på finansloven, skyldes det det meget betydelige statslige engagement i driften af disse museer, jf. det økonomiske bilag til lovforslaget og de i øvrigt helt særlige forhold, der eksisterer for hvert enkelt af disse museer. Jeg tillader mig herved at henvise til besvarelse af spørgsmål 22 i Kulturudvalgets skrivelse af 14. februar 1989 (L 177 – bilag 17).

For så vidt angår specielt Vikingskibshallen i Roskilde foreslås denne institution omfattet af den faste statstilskudsordning, og museets statstilskud for 1990 (finanslov 1989 pris- og

lønniveau) vil herefter blive beregnet på grundlag af det statstilskud, museet har modtaget efter lovens § 12 i 1987 + 2,4 pct., 653.492 kr., og det statstilskud, museet modtager i 1989 efter lovens § 14, 173.000 kr., i alt 826.492 kr. Museet mister således ikke sit § 14-tilskud, men dette tilskud indgår som en del af det samlede fremtidige statstilskud, der herefter hvert år vil blive reguleret inden for rammerne af den af finansministeren udmeldte samlede bevillingsramme til Kulturministeriet.

Spm. nr. S 608

Til kulturministeren (27/2 89) af:

Jette Pors (CD):

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt en begrænsning i Statens Museumsnævns virkeområde også vil indebære en standsning af den igangværende planlægning af en fællesregistrering af museumsgenstande på edb, samt oplyse, hvilke konsekvenser det vil skønnes at få for museernes videre samarbejdsmuligheder?«

Begrundelse

Statens Museumsnævn har siden 1984 fungeret som rådgivende og koordinerende organ for samtlige museer i landet.

I lovforslag nr. L 177 om ændring af lov om museer m.v. foreslår ministeren indskrænkning i nævnets arbejdsområder, men det fremgår ikke klart, inden for hvilke administrative felter nævnet skal bortskære arbejdsindsatsen. Den i spørgsmålet nævnte fællesregistrering har været planlagt igennem længere tid, og en eventuel standsning af dette arbejde synes ikke at være nogen god idé. Dels er der allerede lagt meget arbejde i dette projekt, dels vil det medføre en sensationel forbedring i museernes fremtidige virke, såfremt omtalte projekt gennemføres med Statens Museumsnævn som primus motor, idet intet museum selv vil kunne gennemføre et sådant projekt hverken økonomisk eller ressourcemæssigt.

Svar (6/3 89):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Med henblik på samarbejdet mellem centralregistre og museerne som leverandører af data og brugere af registrene etableredes i 1985 Fællesudvalget for Centralregistrering med re-

[Kulturministeren]

præsentanter for såvel museumsverdenen som universiteterne foruden Fredningsstyrelsen, Kunstakademiet, Kommunernes Landsforening og Administrationsdepartementet. For hvert af de to centralregistre nedsattes udvalg, der på brugernes og leverandørernes vegne har forestået problemformulering og rådgivning i principielle spørgsmål foruden samordning de to registre imellem.

Et væsentligt element i arbejdet omkring datalogiseringen af de danske museer har desuden været Statens Museumsnævns Edb-udvalg, der blev nedsat i 1984 med det formål at fremme og koordinere museernes brug af edb såvel fagligt som administrativt.

Edb-udvalget har ved årsskiftet afsluttet sit arbejde med anbefalinger over for Statens Museumsnævn vedrørende det fortsatte arbejde med museernes registrering og anvendelse af edb.

Ansvar for den videre udvikling og produktion af Dansk Museums Index, et egentligt fællesregistreringssystem for alle museer, er af Statens Museumsnævn foreslået overdraget et udvalg/bestyrrelse, hvori de to centralregistre, Det kulturhistoriske Centralregister og Kunst Indeks Danmark og Statens Museumsnævn, er repræsenteret.

Statens Museumsnævn har over for ministeriet tilkendegivet, at det er med bekymring, at nævnet i denne forbindelse ser på de i lovforslaget indarbejdede forslag til reduktion af nævnets sekretariat samt forslaget om en reduktion af den nuværende rådighedssum, fordi sidstnævnte forventes anvendt til udvikling af Dansk Museums Index som en fællesopgave for alle museerne.

Under hensyn til at lovforslaget kun påregner en reduktion på 1-2 årsværk i nævnets personale og nævnet efter det afsluttede udvalgsarbejde netop har stillet forslag om, at den videre udvikling og produktionen af Dansk Museums Index overdrages til et udvalg med repræsentanter for de to centralregistre og nævnet, finder jeg ikke, at der er grundlag for at forvente en standsning af det igangværende arbejde om en fællesregistrering af museumsgenstande.

Jeg finder heller ikke, at den i lovforslaget forventede beskedne reduktion på ca. 700.000 kr. af den samlede rådighedssum på ca. 7,8 mio. kr. bør få nogen indflydelse på den økonomiske side af arbejdet.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvilke konsekvenser den forventede begrænsning i museumsnævnets virkeområde vil få for museernes videre samarbejdsmuligheder, er det min opfattelse, at det eksisterende kollegiale og landsdækkende samarbejde skulle kunne fortsætte som hidtil.

Spm. nr. S 611

Til *justitsministeren* (27/2 89) af:

Dohrmann (FP):

»Var den muslimske demonstration, der fandt sted i København lørdag den 25. februar 1989, lovligt anmeldt til politiet, og i bekræftende fald bedes det oplyst, hvem der var den ansvarlige leder, samt om formålet med demonstrationen var angivet som en protest mod Danmarks Riges Grundlov?«

Begrundelse

Der henvises til den muslimske demonstration, der fandt sted i København lørdag den 25. februar 1989, og som startede ved Christiansborg og senere bevægede sig hen til såvel den amerikanske som den engelske ambassade.

Svar (7/3 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Politidirektøren i København har i anledning af det stillede spørgsmål over for Justitsministeriet oplyst, at Københavns politi den 21. februar 1989 modtog en anmeldelse om demonstrationen, og at den ansvarlige leder, Saeed Ahmed, på vegne af den muslimske befolkning i København som formål angav, at man ønskede at protestere mod Salman Rushdies bog »The Satanic Verses«.

Spm. nr. S 612

Til *justitsministeren* (28/2 89) af:

Knud Lind (FP):

»Vil ministeren oplyse, om rigsadvokaten agter at undersøge, om forfatteren Rushdies bog »De Sataniske Vers« og bogens forestående udgivelse vil drive spot med eller forhåne noget her i landet lovligt bestående religions-samfunds troslædomme eller gudsyndelse?«

[Knud Lind]

Begrundelse

I borgerlig straffelov § 140 står der: »Den, der offentligt driver spot med eller forhåner noget her i landet lovligt bestående religionssamfunds troskærlighed eller gudsdyrkelse, straffes med hæfte eller under formildende omstændigheder med bøde. Påtale finder kun sted efter rigsadvokatens påbud.«

Jeg finder det derfor rimeligt, at man fra anklagemyndighedens side på forhånd undersøger, om en dansk udgivelse af Rushdies bog vil virke blasfemisk og hånende mod den islamske tro. Det skal i den sammenhæng anføres, at politiet også har til opgave at foretage det fornødne til forhindring af forbrydelser og til efterforskning og forfølgning af samme.

Der er således to aspekter vedrørende en forebyggende undersøgelse fra politiets side. Det ene er spørgsmålet, om udgivelse af »De Satanske Vers« vil stride mod dansk lovgivning, og det andet er de mordtrusler, som åbent er fremkommet fra muslimsk side mod danske bogforleggere, som vil udgive Rushdies bog.

Svar (7/3 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Det kan i anledning af det stillede spørgsmål oplyses, at det efter retsplejeloven er den stedlige politimester, der efter anmeldelse eller af egen drift iværksætter efterforskning, når der er en rimelig formodning om, at der er begået et strafbart forhold, der forfølges af det offentlige.

Det er således også politiet, der forestår efterforskningen i sager, hvor der måtte blive rejst spørgsmål om overtrædelse af straffelovens § 140. Hverken den stedlige politimester eller statsadvokat kan imidlertid rejse tiltale i sagen, idet denne – såfremt det skønnes, at sagen bør indbringes for domstolene – forelægges for rigsadvokaten, der herefter i medfør af straffelovens § 140, 2. pkt., træffer afgørelse vedrørende spørgsmålet om tiltalerejsning.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at Justitsministeriet ikke er bekendt med, at politiet efter anmeldelse eller af egen drift har indledt efterforskning i anledning af, at den omhandlede bog eventuelt vil blive udgivet i Danmark.

Spm. nr. S 613

Til skatteministeren (28/2 89) af:

Jens Thoft (SF):

»I svaret på spørgsmål nr. S 562 vedrørende fejl i indlæsningen af det såkaldte oplysningskort oplyser ministeren, at »fejlprocenten er meget lav. Kun 1–2 pct.«. Kan ministeren bekræfte, at man på baggrund af hans egne oplysninger må konkludere, at ca. 15 pct. af de indsendte oplysningskort må behandles manuelt, fordi de frasorteres af den optiske indlæsning?«

Begrundelse

I sit svar på spørgsmål nr. S 562 vedrørende problemerne med indlæsning af skatteydernes oplysningskort giver ministeren klart vildledende oplysninger om fejlprocenten. Ministeren skriver direkte i svaret: »Der er indsendt ca. 3 millioner oplysningskort til Statsskattedirektoratet. Fejlprocenten er meget lav. Kun 1–2 pct. af de modtagne kort har man været nødt til at indlæse manuelt uden brug af de optiske læsere.«

Det lyder jo alt sammen meget betryggende, men straks efter fremgår det af ministerens svar, at man for yderligere 400.000 korts vedkommende har haft en operatør til at indtaste tal til edb-systemet manuelt.

Jeg finder det beklageligt, at ministerens svar giver læseren klart vildledende indtryk af fejlprocenten, som reelt må beregnes således: 1–2 pct. af 3 millioner kort giver mellem 30.000 og 60.000 fejl oven i de 400.000 tidligere nævnte. Ud fra ministerens egne oplysninger vil den faktiske fejlprocent således i bedste fald være 14,33 pct. og i værste fald 15,33 pct.

Jeg finder denne høje fejlprocent forbløffende, fordi ministeren gentagne gange med baggrund i Nordjyllandsforsøget sidste år har forsikret, at fejlprocenten ville blive meget ringe. Så sent som den 24. januar d.å. (Folketingets forhandlinger sp. 5378) oplyste ministeren, at forsøget i Nordjylland sidste år »gik ... fantastisk godt. Det var kun ca. 1 pct. af de oplysningskort, der kom ind, som ikke kunne aflæses maskinelt i Statsskattedirektoratet.«

Det er også forbløffende, at det af ministerens svar fremgår, at disse forsikringer i Folketinget den 24. januar har savnet faktiske holdepunkter. For som ministeren skriver i sit svar:

»Statsskattedirektoratet har ikke foretaget optællinger, der viser, hvor mange felter der gennemsnitligt var udfyldt på kortselvangivel-

[Jens Thoft]

serne [i det nordjyske forsøg (min parentes)]. Statskattedirektoratet har heller ikke foretaget optællinger, der viser, hvor mange kortselvangelser der indeholdt et eller flere tal, som direktoratets optiske læser ikke kunne læse.«

I øvrigt bør det ikke overraske, at fejlprocenten i år er betydelig større end ved Nordjyllandsforsøget (hvor den altså slet ikke er gjort op). Nordjyllandsforsøget var ikke repræsentativt, fordi kortselvangelser kun blev udsendt til skatteydere, hvor ligningsmyndigheden i forvejen havde så godt som alle oplysninger, mens oplysningskortet i år er udsendt (i to udgaver) til den altovervejende del af landets skatteydere bortset fra erhvervsdrivende.

Svar (7/3 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Som det fremgår af svaret på spørgsmål nr. S 562, er det kun 1-2 pct. af de modtagne oplysningskort, som man har været nødt til at indlæse manuelt uden brug af de optiske læsere. Det er efter min opfattelse en lav fejlprocent. Procenten svarer i øvrigt til, hvad man kunne forvente på baggrund af forsøget med kortselvangelser sidste år.

Resten af de ca. 3 millioner modtagne oplysningskort bliver indlæst maskinelt ved hjælp af de optiske læsere.

400.000 oplysningskort har indeholdt et eller flere tal, f.eks. et syvtal, som den optiske læser ikke med sikkerhed har kunnet læse. Disse tal er indlæst ved, at det pågældende tal på kortet vises på en dataskærm, hvorefter en operator indtaster tallet til edb-systemet. De resterende tal på disse kort er indlæst uden videre ved hjælp af de optiske læsere.

Jeg kan tilføje, at indlæsningen af oplysningskortene er foregået helt planmæssigt og vil blive afsluttet i løbet af denne uge.

Spm. nr. S 614

Til *udenrigsministeren* (1/3 89) af:

Riishøj (SF):

»Hvordan har den nordiske repræsentant i Verdensbankens styrelse forholdt sig i forbindelse med afstemningen om finansiering af det omstridte dæmningsprojekt i Brasilien (Power Loan II), og har den danske regering i den sammenhæng aktivt arbejdet for en klar nordisk afstandtagen fra finansiering af dette miljøbelastende dæmningsprojekt?«

Begrundelse

I besvarelsen ønskes redegjort for, hvordan den fælles nordiske repræsentant i Verdensbankens styrelse har forholdt sig til långivningen til det meget omtalte dæmningsprojekt i Brasilien, og for, hvordan den danske regering og de andre nordiske landes regeringer har forholdt sig.

Desuden ønskes oplyst, hvorvidt Danida er kommet med indstilling vedrørende dæmningsprojektets miljømæssige konsekvenser, og herudfra en indstilling vedrørende holdningen til Verdensbankens ydelse af lånet.

Svar (10/3 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Der har gennem længere tid været ført forhandlinger mellem de brasilianske myndigheder og Verdensbankens stab om et muligt lån til Brasiliens energisektor (Power Sector Loan II). Parterne har imidlertid endnu ikke kunnet nå til enighed om projektforslagets udformning og de betingelser, der skal gælde, bl.a. på miljøområdet.

Der er derfor heller ikke fremlagt noget forslag til godkendelse i Verdensbankens bestyrelse, men den nordiske repræsentant (eksekutivdirektør) i bestyrelsen har efter anmodning fra de nordiske landes bistandsmyndigheder løbende holdt sig underrettet om udviklingen i forhandlingerne mellem Brasilien og banken. Herigennem er bankens stab gjort bekendt med den vægt, de nordiske lande tillægger de miljømæssige aspekter ved et eventuelt lån til Brasiliens energisektor.

Hvis et forslag fremlægges til godkendelse i bestyrelsen, vil de nordiske lande i fællesskab udarbejde en instruktion til eksekutivdirektøren baseret på dets konkrete indhold. Fra dansk side vil vi i givet fald arbejde for, at de miljømæssige aspekter af projektforslaget vil blive tillagt meget stor vægt ved udarbejdelsen af instruktionen.

Spm. nr. S 615

Til *justitsministeren* (2/3 89) af:

Hugo Holm (FP):

»Mener ministeren ikke, at det af principielle grunde vil være i overensstemmelse med god dansk retspolitik at give vognmand Herman

[Hugo Holm]

Nielsen, Vinding ved Vejle, fri proces i en sag mod Dansk Vognmandsforretning, som ved lodtrækning har frataget vognmand Herman Nielsen hans kommunale renovationskørsel?«

Begrundelse

Ifølge Morgenposten den 26. februar 1989 er det for den 62-årige Herman Nielsen fra Vinding blevet barske realiteter, da hans egen vognmandsforretning pludselig planlagde at fordele renovationskørslen for kommunen. Trods protester fra flere i vognmandsforretningen valgte man at gennemføre en lodtrækning. Herman Nielsen tabte lodtrækningen og mistede sit eget gode job gennem 26 år. Derfor mener jeg, at der af principielle og moralske grunde vil være grundlag nok for at bevilge fri proces.

Svar (8/3 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Jeg kan oplyse, at Justitsministeriet i december 1988 stadfæstede Vejle Statsamts afslag på fri proces til vognmand Herman Nielsen.

Jeg har nu haft lejlighed til at se på sagen, og jeg vil være indstillet på at vurdere den på ny, hvis jeg får en anmodning herom fra vognmand Herman Nielsen.

Justitsministeriet har orienteret Herman Niensens advokat herom.

Spm. nr. S 616

Til *socialministeren (2/3 89)* af:

Mimi Jakobsen (CD):

»Ser ministeren nogen mulighed for ændringer, hvorved selvstændige erhvervsdrivende med negativ indkomst kan stilles bedre ved sygdom, end de gældende regler for udbetaling af sygedagpenge tillader i dag?«

Begrundelse

Med negativ indkomst kan man som selvstændig erhvervsdrivende ikke opfylde en grundlæggende betingelse for sygedagpengerechten i henhold til loven om sygedagpenge, nemlig dokumenteret eller sandsynliggjort indtægtstab.

Dette forhold bevirker, at selvstændige erhvervsdrivende, f.eks. landmænd, der trods sygdom har viljen til at løse deres problemer

selv, kan stå uden nogen muligheder, hvis de rammes af sygdom med deraf følgende midlertidig uarbejdsdygtighed.

Det forekommer herved, at systemet gør en nødsituation endnu værre for en gruppe mennesker, hvor andre med baggrund i en trods alt bedre situation med positiv indkomst kan få den nødvendige hjælp.

Svar (7/3 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg er helt enig i, at det i en række tilfælde kan virke urimeligt, at der efter de gældende regler i dagpengeloven ikke ydes syge- eller barseldagpenge, hvis der ikke kan konstateres et indtægtstab eller tabet er ganske lille, og at dette kan medvirke til, at f.eks. landmænd, hvis virksomhed giver underskud, kan have sværere ved at afhjælpe de akutte problemer, som i en overgangsperiode kan opstå i forbindelse med f.eks. sygdom.

Derfor har jeg netop i Folketinget fremsat et forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Minimumsydelse til selvstændige erhvervsdrivende) (L 212), som indebærer, at selvstændige, der er tilmeldt den frivillige sikring efter dagpengelovens § 28, under alle omstændigheder vil få udbetalt en minimumsydelse på $\frac{2}{3}$ af dagpengenes højeste beløb, som p.t. udgør 2.339 kr. om ugen.

Forslaget blev førstebehandlet fredag den 24. februar og fik tilslutning fra alle partier med undtagelse af Socialdemokratiet.

Det er min opfattelse, at det foreliggende lovforslag vil opfylde de intentioner, som er baggrunden for spørgsmålet.

Spm. nr. S 617

Til *industriministeren (2/3 89)* af:

Rahbæk Møller (SF):

»Er det rigtigt som oplyst i Politiken den 28. februar, at ministeren administrativt har påbegyndt nedlæggelse af Monopoltilsynet og herunder har varslet afskedigelse af størstedelen af personalet samt påbegyndt forhandlinger om afståelse af lokalerne, selv om der på nuværende tidspunkt ikke er parlamentarisk dækning for nedlæggelsen?«

[Rahnbæk Møller]

Begrundelse

Ifølge den i spørgsmålet nævnte avisartikel skulle personalet allerede i indeværende uge få besked om, hvem der kan forventes afskediget. Ligeledes skulle der være optaget forhandlinger om en afståelse af lokalerne.

Forhåbentlig er avisartiklen usand. Lovforslaget om nedlæggelse af Monopoltilsynet behandles nu i Folketingets Erhvervsudvalg. Endnu kender ingen dets endelige skæbne. Således har et af regeringspartierne taget kraftige forbehold. Det ville derfor være uhørt, hvis ministeren allerede nu handlede, som om lovforslagets vedtagelse var en realitet.

Svar (10/3 89):

Industriministeren (Nils Wilhjem):

En gennemførelse af konkurrencelovsforslaget, således som det foreligger for Folketinget, vil betyde, at en væsentlig del af det personale, der i dag er beskæftiget i Monopoltilsynet, ikke længere vil kunne beskæftiges dér.

Uden på nogen måde at ville foregribe arbejdet i Folketinget har jeg fundet det rigtigst allerede på nuværende tidspunkt at udarbejde en plan for, hvilken struktur og bemanning et konkurrencerådssekretariat i givet fald skal have. Formålet med planen er at give medarbejderne besked om, hvem der i givet fald vil kunne forventes at blive overflyttet til konkurrencerådssekretariatet, og hvem der må forberede sig på, at det i givet fald kan blive nødvendigt at søge et nyt job enten inden for eller uden for ministerområdet.

Der er alene tale om en plan for, hvordan loven vil kunne gennemføres, såfremt den vedtages af Folketinget.

Jeg kan oplyse, at der ikke er varslet afsked af nogen medarbejdere i Monopoltilsynet, og at der ikke fra Industriministeriets side pågår forhandlinger om afståelse af Monopoltilsynets lokaler. Efter det for mig oplyste pågår der heller ikke sådanne forhandlinger i Boligministeriet.

Spm. nr. S 619

Til trafikministeren (3/3 89) af:

Ernst B. Schmidt (FP):

»Hvor mange flere dræbte og trafikskadede ville trafikken koste samfundet, hvis de eksisterende motorveje ikke var anlagt?«

Begrundelse

På grund af politiske udtalelser om afgift på motorvejstrafik – men ikke på almindelig vejtrafik – er spørgsmålet stillet.

Svar (10/3 89):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Trafikken ville ikke kunne afvikles på det eksisterende vejnet uden motorvejene. Det er derfor, vi har anlagt dem og stadig udbygger motorvejsnettet.

Spørgsmålet er derfor meningsløst og kan ikke besvares.

Spm. nr. S 630

Til kommunikationsministeren (3/3 89) af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Finder ministeren det rimeligt, at Danmarks Radio for licensmidler producerer en udsendelse om en internationalt efterlyst forbryder, herunder at der udbetales vedkommende diæter efter statens regler?«

Begrundelse

Ifølge B.T. torsdag den 2. marts 1989 har en producer og et tv-hold fra Danmarks Radio i en uge fulgt Rodrigo Oberreuter, som siden 7. oktober 1988 har været internationalt efterlyst sigtet for at have plyndret en pengetransport fra Handelsbanken for 1,3 mio. kr. Producenten oplyser til B.T., at Rodrigo Oberreuter har fået udbetalt diæter efter statens regler i de dage, han har været sammen med filmholdet, ligesom de betaler andre, når de gør brug af dem, og han siger videre:

»Det er historien om en bankrøver, der har boet i Brasilien i mange måneder, og som nu har fundet ud af, at han vil hjem for at tage sin straf. Vi mente, det kunne blive et interessant program at følge ham hjem til landet. Rodrigo siger nogle utrolig interessante ting, og det har jeg ingen betænkeligheder ved at licensmidlerne også går til.«

Det er i høj grad betænkeligt, at et filmhold fra Danmarks Radio følger en internationalt efterlyst forbryder uden at give meddelelse til politiet om, at man kender hans tilholdssted.

Der kan også sættes spørgsmålstegn ved det rimelige i, at Danmarks Radio producerer en

[Kofod-Svendsen]

reportage om Palle Sørensen, der er idømt fængsel på livstid for at have dræbt fire polititjente.

Svar (9/3 89):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

I anledning af spørgsmålet skal man oplyse, at det ifølge radio- og fjernsynsloven er Danmarks Radio, der har det endelige ansvar for den konkrete udformning af programvirksomheden, og at man derfor ikke har nogen mulighed for at gribe ind over for Danmarks Radios dispositioner på dette område.

Spm. nr. S 639

Til statsministeren (6/3 89) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Mener statsministeren ikke, det skaber troværdighedsproblemer for regeringen, at den ikke er enig, inden den fremsætter forslag?«

Begrundelse

Regeringen har ladet sive, at den påtænker at lægge et nyt gebyr på sygdom på 1.000 kr. Dette forslag vil ikke kunne samle flertal, fordi bl.a. Fremskridtspartiet ikke vil stemme for, men det giver regeringen troværdighedsproblemer, når et af regeringspartierne – Det Radikale Venstre – straks undsiger forslaget i medierne.

Denne splittede holdning til tingene giver ikke just regeringen troværdighed, og statsministerens kommentar hertil udbedes, da det ikke er første gang, regeringen ikke går samlet ud med et forslag.

Svar (8/3 89):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Principielt mener jeg ikke, det nødvendigvis indebærer et problem for regeringen, at talsmænd for Fremskridtspartiet og Det Radikale Venstre nu og da udtaler sig samstemmende.

Den nævnte sag har regeringen overhovedet ikke haft til behandling.

Men jeg kan bekræfte, at regeringen og dens tre partier nu som før vil være enige, når øjeblikket er inde for fremsættelse af forslag i Folketinget.

Supplerende besvarelse af skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 294

Formanden:

Fra industriministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Jette Pors stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende foran, sp. 4538, var sålydende:

Til industriministeren (8/12 88) af:

Jette Pors (CD):

»Vil ministeren oplyse, hvad andre lande inden for EF bruger af økonomiske midler til arbejdet med at tiltrække udenlandske investorer fra bl.a. USA og Japan, herunder også disse landes politik med hensyn til ydelse af kontant tilskud til etablering af virksomhederne?«

Supplerende svar (17/2 89):

Industriministeren (Nils Wilhjelmsen):

Idet jeg henviser til min besvarelse af 13. december 1988, kan jeg oplyse, at jeg fra Udenrigsministeriet har modtaget følgende:

»Forbundsrepublikken Tyskland.

Som følge af den føderale struktur kan Forbundsrepublikken ikke gennemføre konkrete støtteforanstaltninger til fremme af udenlandske investeringer i Forbundsrepublikken. Konkret investeringsfremme varetages derfor af de enkelte delstater.

Forbundsrepublikkens arbejde på investeringsfremmeområdet ligger derfor på det politiske og informative plan. Udlandets kendskab til Forbundsrepublikken som industriland nødvendiggør efter tysk opfattelse ikke en særlig forbundstysk indsats for at tiltrække udenlandske investorer. Til generel orientering af udenlandske investorer er udsendt en mindre publikation med faktuelle oplysninger om de væsentligste økonomiske og retlige vilkår for etablering og drift af virksomhed i Forbundsrepublikken.

Delstaternes befattning med investeringsfremme synes at være af begrænset og delvis tilfældig karakter.

[Industriministeren]

Der ydes ikke kontante tilskud til udenlandske virksomheders etablering eller lignende særbehandling af udenlandske virksomheder. På delstatsniveau findes en række støtteordninger med henblik på regional udvikling. Adgangen til disse ordninger er den samme for inden- og udenlandske virksomheder.

Frankrig.

I Frankrig har DATAR (Délégation à l'Aménagement du Territoire et à L'Action Régionale), som hører under det franske anlægs-, bolig-, transport- og egnsudviklingsministerium, til opgave at koordinere indsatsen for at sikre en afbalanceret erhvervsmæssig og økonomisk udvikling mellem landets regioner og bistå disse med at udnytte regionernes potentiale bedst muligt. DATAR koordinerer indsatsen på nationalt og regionalt plan. Der findes en række støtteordninger med henblik på regionaludvikling i Frankrig.

DATAR forestår arbejdet i udlandet med at tiltrække udenlandske investeringer gennem egne kontorer i USA (New York, Chicago, Los Angeles og Houston), Japan (Tokyo) samt i Forbundsrepublikken Tyskland, Spanien, Italien, Storbritannien, Schweiz samt de nordiske lande (Stockholm). Franske ambassader varetager opgaverne, hvor DATAR ikke har egne kontorer. Driftsudgifterne beløber sig til ca. 33 mio. FF årligt, hvortil dog skal lægges udgifter dækket af det franske forsvarsbudget (medarbejdere, som aftjener værnepligt ved arbejde i udlandet for den franske stat).

Desuden har en del franske regioner egne kontorer i udlandet for at tiltrække udenlandske investeringer. Regionernes samlede årlige udgifter til formålet skønnes af størrelsesordenen 50-60 mio. FF årligt, hvortil dog skal lægges udgifter dækket af det franske forsvarsbudget (medarbejdere, som aftjener værnepligt ved arbejde i udlandet for den franske stat).

Hvad angår støtte til virksomhedsetablering i Frankrig, skelnes der ikke mellem franske og udenlandske virksomheder.

Storbritannien (UK).

UK udfører en aktiv indsats for at tiltrække udenlandske investeringer. Arbejdet koordineres af et kontor (Invest in Britain Bureau (IBB)) i det britiske handels- og industridepartement og består først og fremmest af invitation af

udenlandske erhvervsdelegationer og afholdelse af seminarer om investeringsmuligheder og erhvervsforhold i UK.

Erhvervsstøtte til konkrete udenlandske investeringer svarer til den støtte, britiske virksomheder vil kunne opnå ved at etablere sig i regionale udviklingsområder. Der er ikke gennemført særlige erhvervsstøtteordninger for at tiltrække udenlandske investeringer. IBB har dog oplyst, at man i en konkurrencesituation med andre lande om udenlandske investeringer måske kunne fortolke de nationale erhvervsstøtteregler lidt mere fleksibelt.

Desuden udføres i et vist omfang et tilsvarende opsøgende arbejde af det skotske, det walisiske og det nordiske udviklingsbureau.

IBB har godt 40 heltidsansatte og et årligt driftsbudget på ca. 1,3 mio. pund, hvortil kommer ca. 1,2 mio. pund til fremme af UK som investeringsland og et tilskud på 2,8 mio. pund til de regionale engelske erhvervskontorers tilsvarende arbejde.

I finansåret april 1987-marts 1988 ydede UK bistand til udenlandske investorer svarende til 87 mio. pund fordelt på 92 projekter.

Italien.

Der findes i Italien en række investeringsfremmeforanstaltninger med henblik på at fremme investeringer inden for særlige geografiske områder og udvalgte sektorer. Disse ordninger gælder for såvel indenlandske som udenlandske investorer. Der er således ikke tale om specielle støtteordninger til udenlandske virksomheders etablering m.m.

Holland.

I Holland har der i nogle år under økonomiministeriet eksisteret en afdeling for fremme af udenlandske investeringer i Holland, Netherlands Foreign Investment Agency (NFIA).

NFIA har ca. 45 ansatte i ind- og udland og et årsbudget på ca. 37 mio. kr. eksklusiv lønning og husleje. Næsten halvdelen af budgettet anvendes til udlandskontorerne. Man har kontorer i USA (New York, San Francisco og Los Angeles), Japan (Tokyo), Sydkorea og Taiwan.

Udenlandske virksomheder, som ønsker at etablere sig i Holland, har ligesom hollandske virksomheder adgang til forskellige støtteordninger, herunder investeringsstøtte ved etable-

[Industriministerien]

ring i udvalgte geografiske områder, lån til produktudvikling, tilskud til forskningsprojekter inden for ny teknologi m.m.

Belgien.

I Belgien oprettedes i efteråret 1987 i økonomiministeriet en sektion for bistand til udenlandske investorer. I udlandet varetager de belgiske ambassader kontakten med potentielle investorer, herunder udsendelse af informationsmateriale. Der foreligger ikke oplysninger om udgifterne i forbindelse hermed.

Derudover har regionen Flandern eget kontor i Osaka og to kontorer i USA.

Belgien har siden 1960'erne haft en generel investeringsfremmepolitik på baggrund af nødvendigheden af en restrukturering af industrien og fremme af den økonomiske vækst. Siden begyndelsen af 1980'erne er indsatsen mere målrettet imod højteknologiske sektorer. Der skelnes ikke imellem indenlandsk og udenlandsk ejede virksomheder. Der er etableret seks skattefri zoner for etablering af mindre højteknologiske virksomheder, og der kan i øvrigt ydes skattefordele til mindre virksomheder overalt i landet, forudsat at deres primære mål er udvikling af højteknologiske processer.

Luxembourg.

Fremme af udenlandske investeringer i Luxembourg varetages af landets økonomiministerium. Man har siden juli 1987 haft investeringsfremmekontorer i USA (New York og San Francisco) og Japan (Tokyo) med henblik på at udbrede kendskabet til Luxembourg som investeringsland.

Luxembourgs lovgivning åbner mulighed for finansiel støtte i forbindelse med virksomheds-etablering med henblik på modernisering og diversificering af økonomien, især industrisektoren. Der er herunder mulighed for lån, tilskud og skattelettelser m.m. Der skelnes ikke mellem indenlandske og udenlandske virksomheder.

Irland.

Siden 1970 har Irland haft en særlig organisation, Industrial Development Authority (IDA) under det irske industri- og handelsministerium til fremme af den industrielle udvikling i Irland.

IDA's samlede budget var i 1987 på 172 mio. IEP, hvoraf 150 mio. IEP i tilskud fra den irske stat. Af de 150 mio. IEP blev 90 pct. anvendt til direkte tilskud, lånegarantier og aktieerhvervelse i virksomheder. Af i alt 11.500 nyoprettede IDA-støttede arbejdspladser i 1987 anslås knap 5.000 at stamme fra udenlandske investeringer. Til administration anvendtes 33 mio. IEP.

Kontaktformidlingen til udenlandske investorer varetages af IDA's 16 udenlandske kontorer, hvoraf seks i Europa, seks i Nordamerika og ét i Japan, Hong Kong, Korea og Australien.

IDA forhandler i hver enkelt sag med de udenlandske investorer om den bedst mulige sammensætning af tilskud og andre incitamenter. Hovedreglen er, at der kan ydes tilskud på 25 pct. af alle faste aktiver plus optræningstilskud, produktudviklingstilskud og tilskud til feasibilitystudier. IDA er i de senere år i stigende grad indtrådt som aktionær i nye virksomheder.

Foruden IDA modtager Shannon Airport Development, som har ansvaret for al industriel og turistmæssig udvikling i den sydvestlige del af Irland, årligt tilskud fra den irske stat, i 1986 8,4 mio. IEP.

Spanien.

Spanien forekommer ikke aktivt engageret i systematisk fremme af udenlandske investeringer, og der foreligger ikke oplysninger om, hvilket beløb der anvendes med henblik på at øge interessen for udenlandske investeringer i Spanien.

Der kan ydes tilskud til virksomheds-etablering, som varierer regionalt under hensyn til de enkelte spanske regioners økonomiske udviklingsstade. Tilskud kan ydes til såvel udenlandske som indenlandske virksomheder.

Portugal.

Portugal virker aktivt for at tiltrække udenlandske investeringer. Opgaven varetages af Institut for Udenlandske Investeringer – under finansministeriet – som bl.a. yder vejledning med henblik på fremme af investeringernes omfang og kvalitet. Instituttet, som har ca. 80 ansatte, har i de senere år inden for ret snævre budgetmæssige rammer – budgettet kendes ikke – iværksat en række indsatser i bl.a. USA og visse europæiske lande for at henlede opmærk-

[Industriministeren]

somheden på Portugal som investeringsland. I USA gennemførtes i 1987-88 med anvendelse af et konsulentfirma et fremstød over for automobil- og elektronikindustrien. I øvrigt organiseres symposier og seminarer m.m. Det portugisiske Institut for Udenrigshandels ca. 40 repræsentationer i udlandet – som varetager eksportfremmeopgaver – formidler informationsarbejdet i udlandet. Investeringsfremmeopgaverne ventes i nær fremtid overført til Institut for Udenrigshandel.

Helt eller delvis udenlandsk ejede virksomheder, der etablerer sig i Portugal, har ligesom portugisiske virksomheder adgang til skattemæssige fordele i forbindelse med kapitalinvesteringer og tilskud, der sigter imod fremme af investeringer i tilbagestående områder, i industriudvikling, energi- og telekommunikation, landbrug og turisme.

Grækenland.

Fremme af udenlandske investeringer i Grækenland varetages af det græske økonomiministerium og er hidtil sket i forbindelse med delegationsrejser til Storbritannien, Forbundsrepublikken og Frankrig samt USA og Japan med deltagelse af repræsentanter for landets to investeringsbanker, erhvervsorganisationer og virksomheder. Økonomiministeriet arrangerer eller står som sponsor for symposier, hvortil inviteres udenlandske potentielle investorer. Der foreligger ikke oplysninger om, hvor store beløb der anvendes til formålet.

Desuden har den statsejede investeringsbank Hellenic Development Bank igennem nogle år haft kontorer i London, New York og Tokyo bl.a. med henblik på at skabe interesse for investeringer i Grækenland.

Ifølge græsk lovgivning om investeringer med henblik på økonomisk og regional udvikling kan der ydes investeringstilskud i forbindelse med virksomhedsetablering. Tilskuddene varierer mellem 10 pct. og 50 pct. af den samlede investering under hensyn til investeringens regionale placering.«

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 61:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af registreringsafgift af motorkøretøjer.

Af Bollmann (CD) m.fl.
(FremSAT 14/2 89).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Skatteministeren (Fogh Rasmussen):**

Forslagsstillerne har som begrundelse for beslutningsforslaget henvist til, at salget af biler i 1988 kun udgjorde 112.000 køretøjer mod 214.000 i 1986.

Jeg vil gerne indlede med at sige, at der jo kan være flere grunde til, at forbrugerne i nogle år er tilbageholdende med at købe nye biler. Efter et par år med relativt lille bilsalg udskiftes flere gamle biler end normalt, nyvognssalget stiger dermed væsentligt, og det medfører normalt også en stigning i salget af brugte biler. Derfor går det op og ned. Erfaringen har vist, at bilsalget er meget konjunkturfølsomt.

Forskellige analyser har påvist, at der er en meget tæt sammenhæng mellem udviklingen i bilbestanden og befolkningens samlede realforbrug. Analyserne peger i retning af, at når det reale forbrug stiger med 1 pct., stiger bilbestanden erfaringsmæssigt også med ca. 1 pct. eller ca. 15.000 køretøjer, og hertil kommer nyvognssalget på normalt ca. 100.000 køretøjer om året til erstatning for ophuggede køretøjer.

Det er derfor vigtigt at slå fast, at der ikke er noget som helst nyt i, at bilsalget svinger fra år til år.

Det er også vigtigt at slå fast, at disse svingninger skyldes andre faktorer end registreringsafgiften. Jeg er sikker på, at disse svingninger i bilsalget ville finde sted, uanset om registreringsafgiften eventuelt lå på et lavere niveau, end den gør, for det er andre faktorer end registreringsafgiften, der påvirker udsvingene i bilsalget.

I 1980 og 1981 faldt salget af biler også til næsten halvdelen af, hvad det havde været i årene forud, og det affødte en lignende diskussion her i Tinget. Det blev også dengang fremført, at årsagen til nedgangen i salget ikke havde meget med registreringsafgiften at gøre. Jeg kan da nævne, at salget af lastbiler, hvoraf der jo ikke betales registreringsafgift, også var faldet væsentligt. Det samme var tilfældet i 1988. Det er altså et tegn på, at det væsentligt er andre ting end registreringsafgiften, der påvirker disse udsving i bilsalget.